

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N. Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

VROUWEN ZORGEN

INDIANEN SPELEN „INDIAANTJE”

Meisje der Stoney Indianen.

Stoney-Indianen op marsch.

De pijl mist zijn doel nooit.

De wigwam der Stoney-Indianen aan den voet van het „Steenen Opperhoofd”, in een der dalen nabij de Rocky Mountains.

Hoe weinig vermoedden wij, toen we Aimard en Karl May verslonden, welke verschrikkingen aan den strijd tusschen de blanken en de roodhuiden zijn verbonden geweest. De oorlog tegen de Indianenstammen is een zwarte bladzijde in de geschiedenis van Amerika. Ontzettende wreedheden zijn tegen de Indianen bedreven en met moeite hebben zij zich gered voor volkomen vernietiging. Zoo bevinden zich in Canada nog een tweeduizend reservaten, nederzettingen, waarin alleen Indianen mogen leven. Zij volgen hun oude voorvaderlijke levenswijze niet meer en zijn aan een vrij strenge regeeringscontrôle onderworpen. Ook missen zij verschillende rechten, die andere Canadeesche burgers genieten. De reservaat-Indianen mogen b.v. niet stemmen en onder geen enkele beding brandewijn koopen of verkoopen. Daarentegen krijgen zij gratis schoolondericht en medische behandeling, alsook hulp bij den landbouw.

Op deze wijze leven in het hoge Noorden nog een honderdduizend Indianen in stammen bijeen. Zij verbouwen hun koren, zijn pelsjager of verhuren zich als landarbeider. Onder hen is op het oogenblik de stam der Stoney-Indianen (eens verslagen door de Zwartvoet-Indianen, en daarna teruggekeerd naar de streken rond de Rocky Mountains) een der machtigste en grootste. De Stoney-Indianen zijn echte bergbewoners. Zij kenden oorspronkelijk geen paarden, maar vochten en jaagden te voet. Tweehonderdvijftig jaren geleden

Vrouwen als toeschouwers bij het jaarlijksche feest hunner mannen.

Een tocht door de wouden.

De „kuikendans”, een dans der Stoney-Indianen, waarbij de bewegingen van een kip worden nagebootst. De Indianen, die bij adelaars en arenden leefden, hadden alleen verachting voor de kippen.

De stam betreedt het oude grondgebied.

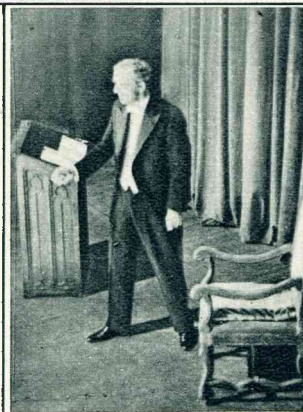
kwamen de paarden echter uit het verre Westen en zij werden voortreffelijke ruiters. De Stoney-Indianen waren eveneens bekwame buffeljagers. Tegen de blanken konden zij den strijd echter niet volhouden en ook zij verloren, evenals hun andere rasgenooten, hun onafhankelijkheid en moesten van hun zwervend leven afstand doen. Eenmaal echter in het jaar komen zij bijeen onder een geweldige rots, die zij „Steenen Opperhoofd” noemen en leven dan gelijk hun vaders deden, in volle vrijheid en van hun macht bewust. Dien dag worden meer dan honderd tenten in een wigwam opgeslagen. Dan tooien de Stoney-Indianen zich wederom met vederbossen en kralen. Zij rijden met pijl en boog langs de gevaarlijkste bergpaden, gelijk hun voorvaders deden vóór het bleekgezicht hen kwam verdrijven. Dien dag eert men wederom het opperhoofd (dat nog ieder jaar wordt gekozen) met de oude eerbewijzen en de dansen van den stam worden uitgevoerd. Na één dag, soms na een langer verblijf, keert men weder te midden der blanken. Maar het verlangen naar de eeuwige jachtvelden blijft onuitroeibaar.

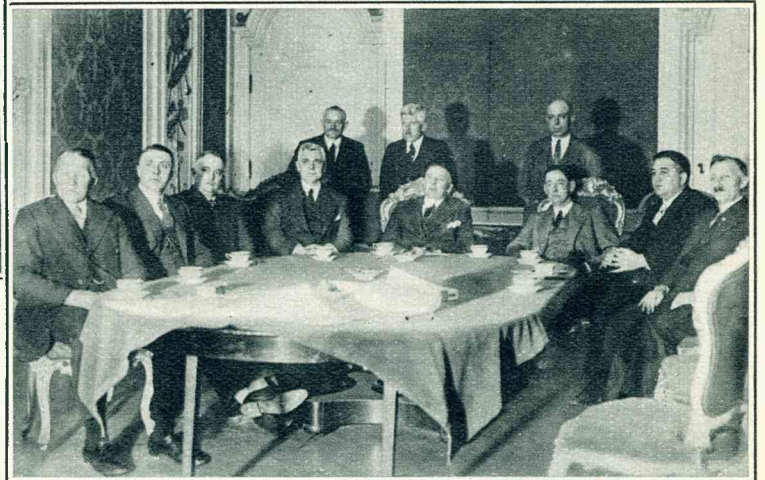
De bekende Amsterdamsche koördirigent Jacob Hamel die pas van een ernstig auto-ongeluk is hersteld, heeft onder vele blijken van belangstelling zijn 50sten verjaardag gevierd.

De burgemeester van Hillegom, Mr. Pont, heeft den naar hem genoemden weg, de eerste straat in Zuid-Holland, waar natriumverlichting wordt toegepast, geopend. Op het raadhuis schakelde de burgemeester de nieuwe verlichting in.

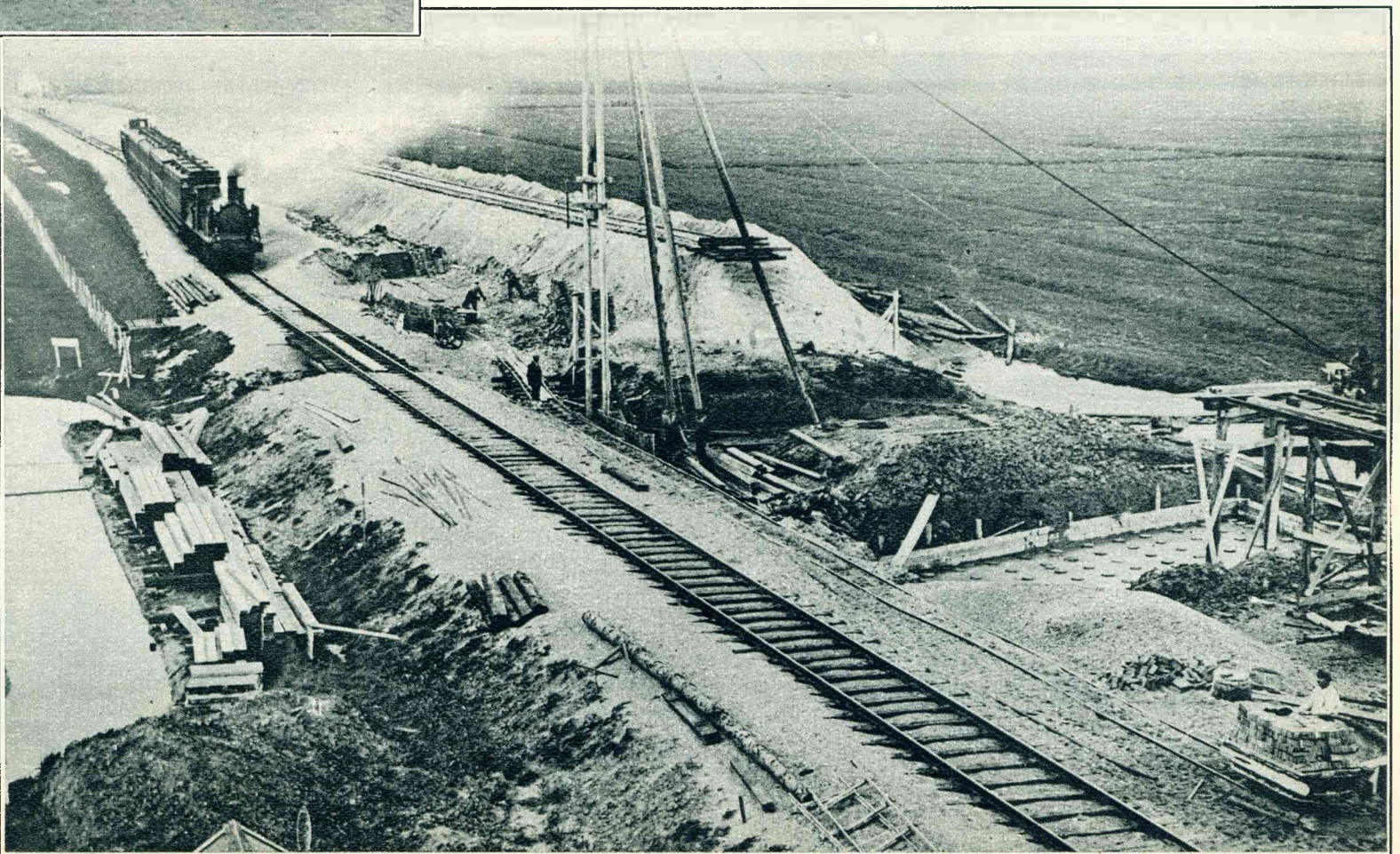
Eduard Verkade droegen den Stadsschouwburg Shakespeare's „Macbeth" voor, het drama waarmede hij zijn tooneelloopbaan begon.

Na een gemeenschappelijke be-
raadslaging tusschen 't gemeente-
bestuur, de Vereeniging voor
Vreemdelingenverkeer te Heems-
kerk en den eigenaar Jhr. Gevers
werd besloten het landgoed
„Marquet" onder deze gemeente
voor het publiek open te stellen.

Uit Stad en Land

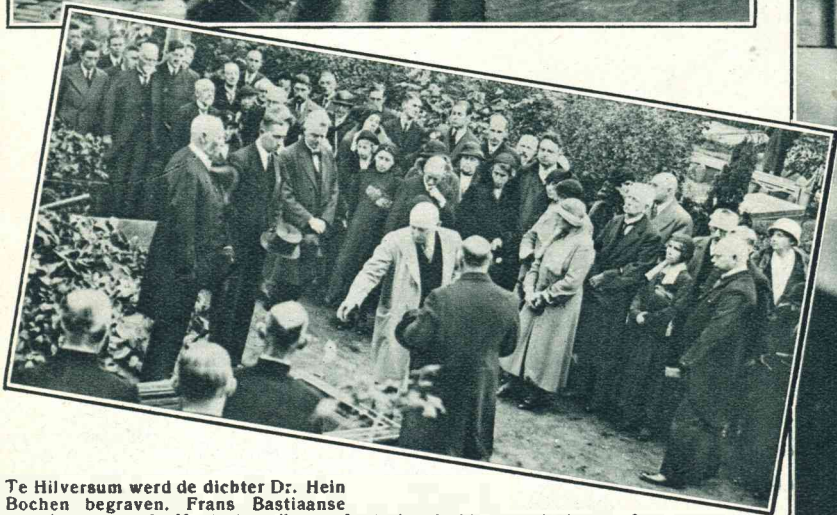
Het Post- en
Telegraaf-kan-
toor te Wormer-
veer wordt in
verband met den
aanleg van den
nieuwen primai-
ren weg Amster-
dam — Alkmaar
gesloopt.

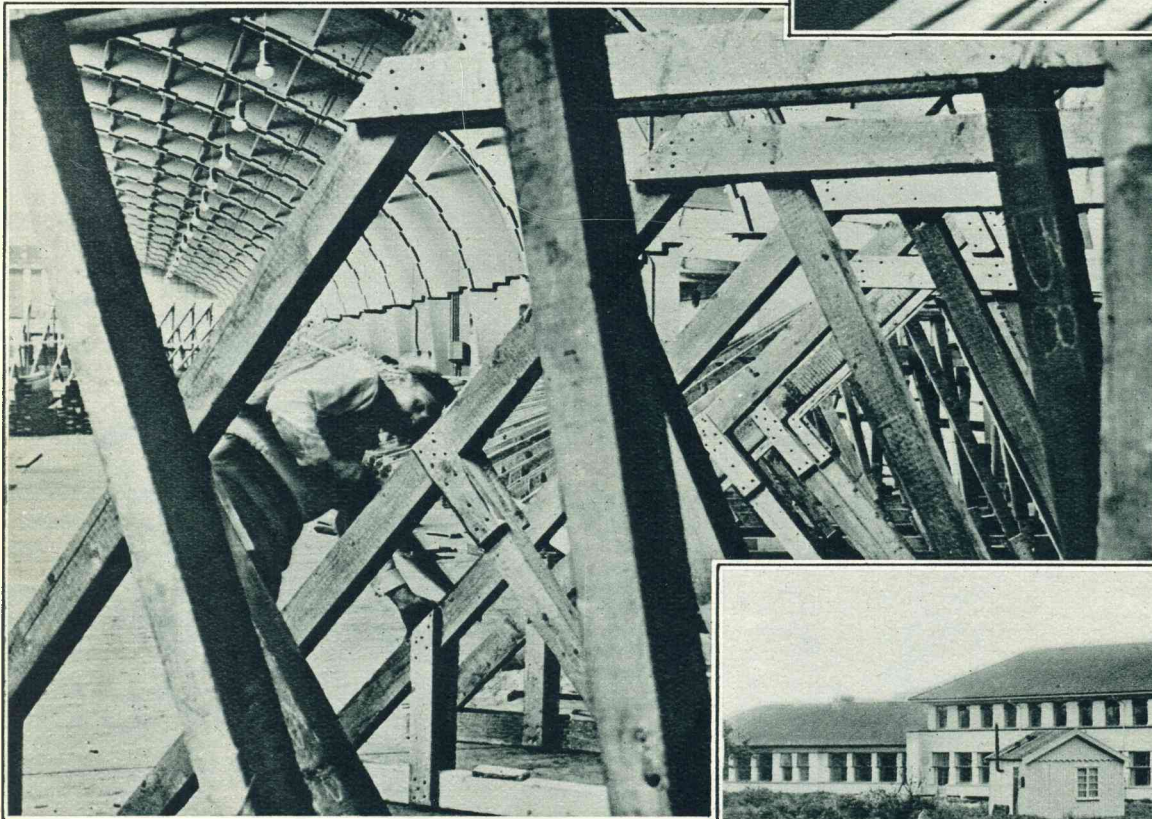
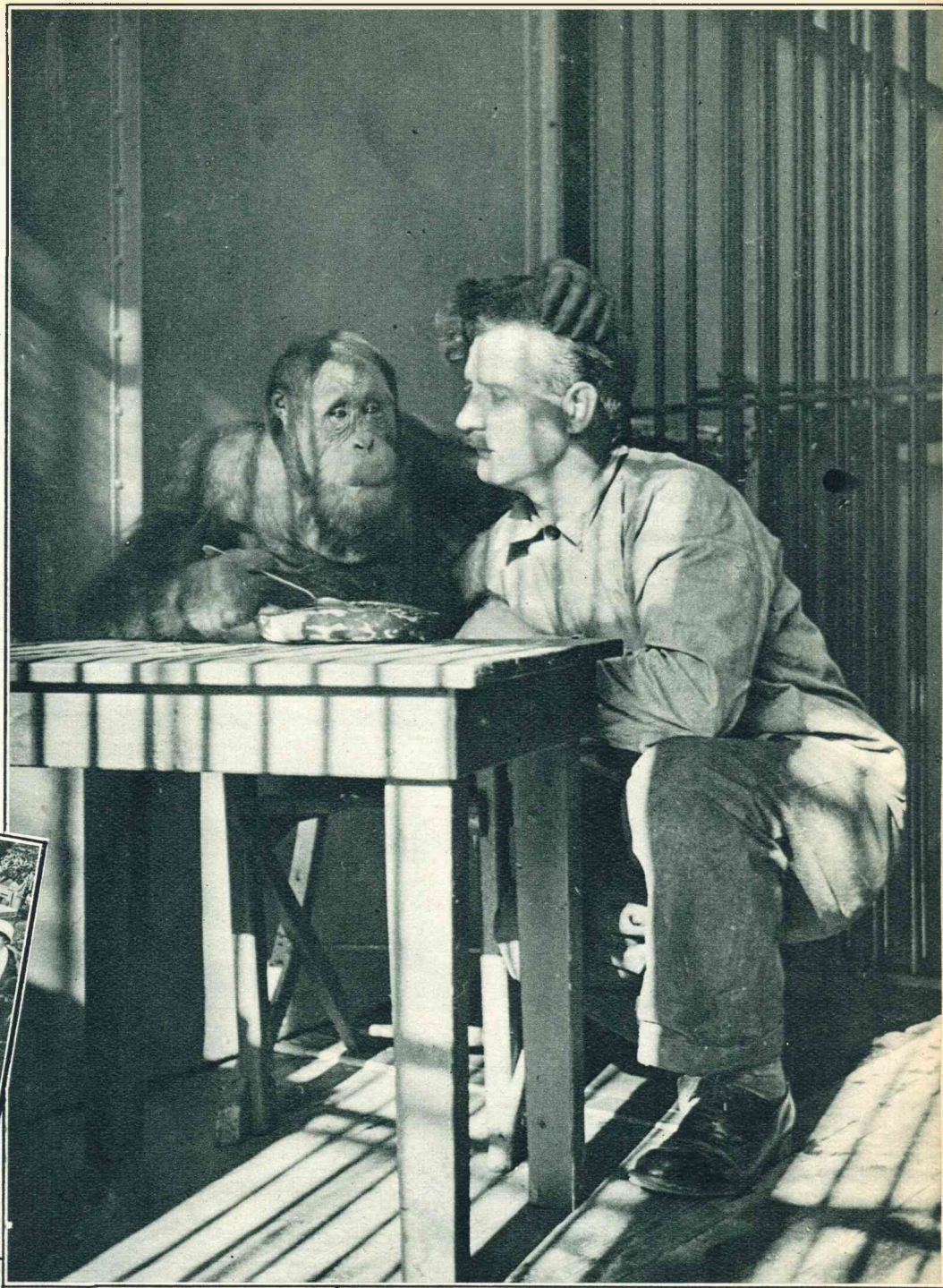
Een kijkje op de
werkzaamheden
aan het eerste
kanaal van het
West-Friesche
kanalenplan, nl.
de verbinding
Noord-Hollandsch
kanaal-Wieringer-
meer nabij Scha-
gen. Op de kruis-
sing van de spoor-
lijn Schagen-Den
Helder wordt een
groote draaibare
spoorbruggebouwd

De oppasser J. v. Schalkwijk uit Artis viert 29 October zijn 25-jarig dienstjubileum. Men ziet hem hier, toezicht houdend bij den maaltijd van een nieuwen mannelijken Orang-Oetang.

Tengevolge van het springen van de waterleiding kwamen dezer dagen Haarlemmerplein en omgeving blank te staan. De overstroming in de Korte Wagenstraat.

Te Hilversum werd de dichter Dr. Hein Bochen begraven. Frans Bastiaanse strooit namens de Maatschappij voor Letterkunde bloemen in het graf.

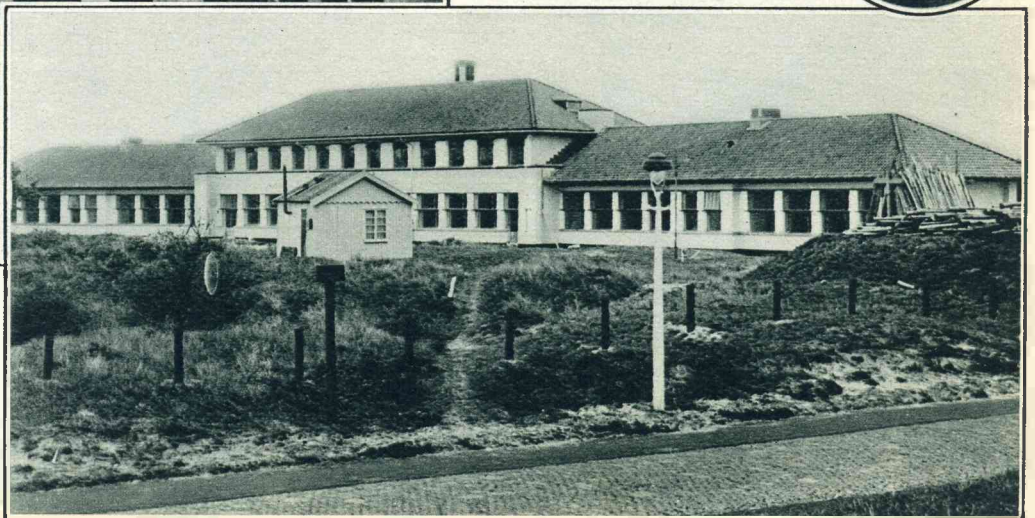
De voorbereidingen in het R.A.L.-gebouw voor de „Tweede Zesdaagse” zijn in vollen gang.

Het echtpaar C. Bakker-Huisman, Verlengelandstraat 6, Alkmaar, hoopt 4 November a.s. zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

De heer H. Noordhoven, Da Costastraat 74 (II) is 1 November a.s. 40 jaar in dienst bij de firma H. v. Dijke, „t Schipblok”, Oude Hoofdstraat 2, Amsterdam.

Tusschen Egmond en Castricum staat 't Koloniehuis van de stichting „Amsterdamsch Koloniehuis voor verpleging van kinderen”. De bouw kan niet verder geschieden, omdat de gem. Amsterdam de subsidie moest intrekken.

De oude Dr. Kano heeft zijn leerling stevig bij den arm.

Een „heupjorop”, uitgevoerd door Dr. Jigoro Kano (in burger.)

Een demonstratie die ons voor het „proefkonijn” weinig plezierig lijkt.

JIUDO

DE ZACHTE WEG

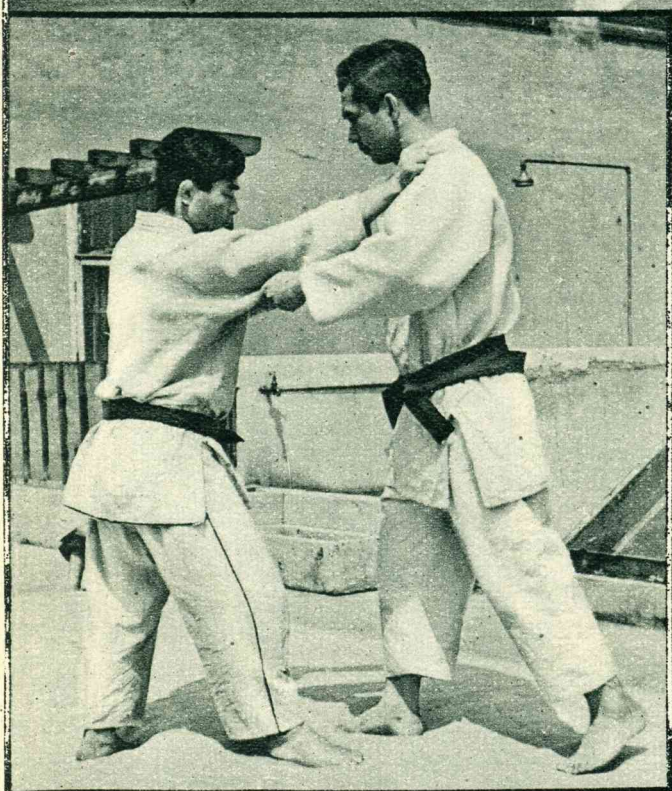
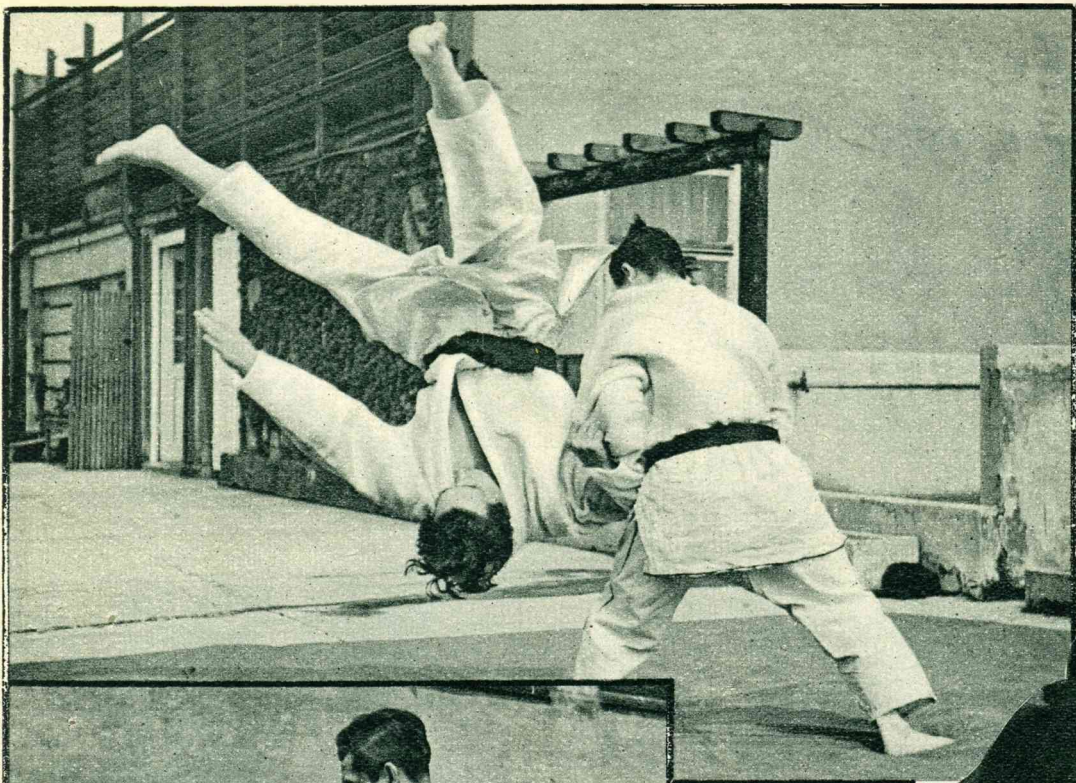
„O jigi . . .”, de begroeting welke iederen kamp doorafgaat.

Een halve eeuw geleden had de thans 75-jarige Baron Dr. Jigoro Kano, lid van het Japansche „Hoogerhuis”, voorzitter van de „Athletic Association” enz., als jonge student in de wijsbegeerte de verschillende worstelmethoden tot één systeem, tot 'n nieuwen stijl gebracht, waarmee hij de eerste worstelaars uit zijn land een voor een overwon. Dit heele systeem berust op de economie der kracht, wat Dr. Jigoro wetenschappelijk

heeft bewezen. Zelfs een klein gebouwde man kan zijn geweldigen tegenstander overwinnen, als deze kleine man zijn krachten

maar op het juiste moment weet aan te wenden, als hij handig genoeg is, zijn tegenstander door middel van allerlei trukjes af te matten en nadien, op het „psychologische moment”, met de opgespaarde krachten dien moe gewrochten reus weet te treffen.

Een armzwaai, een vingerbeweging van den kleinen man moet

1/10 second volstaat om den tegenstander op het goede moment ten val te brengen.

De tegenstanders „meten” elkaar.

heid tegen de komende, somtijds ongenadige levensjaren. Geen wonder dan, dat thans in Japan dit systeem volop toegepast wordt; Dr. Kano, met allerlei eeretekens overladen, geniet er de hoogste bewondering, men zou zeggen: 't is er de „nationale Held”.

Kunstgrepen vindt ge in elken worstelstijl; onze voorvaders hadden daar voorzeker „een handje van”, totdat de opkomst en de toename der „wapengevechten” het zui-

Baron Dr. Jigoro Kano, stichter der moderne school tot het bevorderen van de „wapenlooze zelfverdediging”, dewelke hij den naam „Jiudo” gaf. Ondanks zijn 75 jaren is deze kleine heer nog altijd van een verrassende beweeglijkheid, hetwelk bijzonder tijdens het demonstreeren zijner kunstgrepen tot uitdrukking komt.

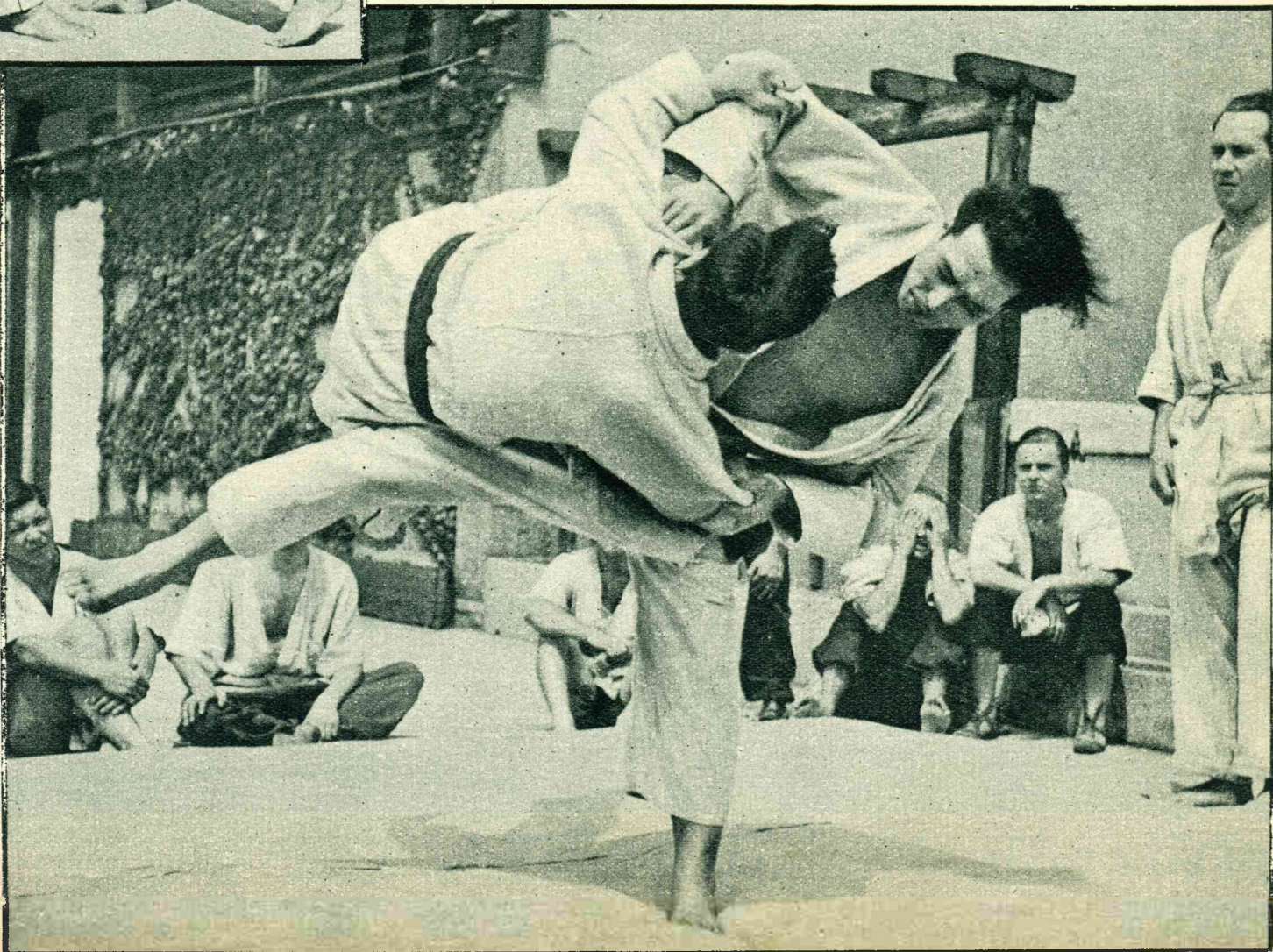
vere worstelen zóó minimaliseerden, dat er nauwelijks nog hier en daar van „ringkampen” sprake bleef.

Alleen de Japanners kennen nog het geheim der schoone sportdemonstratie, het geheim voor een gezonde ontwikkeling der spieren. Zij spelen hun Jiudo-spel in daarvoor geeigende costuums.

dan het meesterschap van Dr. Jigoro Kano's systeem — dat Jiudo heet — bewijzen, zoodat dit systeem wel met recht den bijnaam van „de zachte weg” verdient.

En toch is deze vinding van groot nut bij de fysieke opvoeding der jeugd, en de wilsterkte van het kind zal er al even goed bij varen. De jonge Jiudo-beoefenaar wordt gestrekt in weerstandsvermogen, in zelfbeheersching, ridderslijkheid, opgeruimdheid. Bovendien verzekert deze sport hem kalmte en gerust-

Ook de beenen hebben in het Jiudo-spel hun taak; men ziet hier duidelijk hoe het been van een kamper een breeden zwaai maakt en terzelfdertijd den tegenstander van zijn „vasten bodem” opneemt

Ook in October kan 't nog warm zijn.

(NASSAUKADE)

HET KEERPUNT

door
Owen Oliver

Buiten ons kleine wereldje van dingen, die alleen maar gebeuren, breidt er zich een groote, groote wereld uit van dingen, die hadden kunnen zijn. Wij staan aan de grenzen van die wereld al onze dagen, en soms in onze droomen. Telkens opnieuw gaan we die grens bijna over — maar op 't laatste moment kiezen we altijd een andere richting. Dit is de geschiedenis van een man, die dacht, dat hij werkelijk die wereld betrad; maar hij weet niet goed, of het een geschiedenis is of een droom, en ik weet het ook niet.

De man heette Charles Bennet. Hij was eenen-veertig jaar oud, en hij was bureau-chef bij een advocaten-firma. Er was niet veel buitengewoons aan hem. Hij was niet heel lang en niet heel kort, en niet erg dik en niet erg mager. Zijn salaris bedroeg vier pond per week, en hij was een zeer net mensch. De menschen vonden, dat hij het „verder had moeten schoppen in de wereld”. Al wat er verder op aankomt, staat in het verhaal.

Hij ging van zijn kantoor naar huis op een kouden namiddag vóór in Februari, en hij kreeg 't idee, aan 't kruispunt niet over te stappen, maar de laatste zes kilometers, door het platteland, te voet af te leggen. Hij voelde, dat een beetje frissche lucht hem goed zou doen, en... dezen keer zag hij op tegen zijn aankomst in „Eigen Haard”, waar een lieve vrouw en blijde kinderen hem tegemoet zouden komen.

Dat hij tegen zijn thuiskomst opzag kwam niet, omdat hij boos was of zoiets, maar omdat hij slecht nieuws te vertellen had. Een postje, waarop hij vast gerekend had, was niet binnengekomen; en hij dacht niet, dat hij dat geld ooit krijgen zou. Drie maanden lang al had hij zijn vrouw beloofd, dat sommetje te reserveeren om een buffet te koopen, dat zij iederen Zaterdagmiddag hadden staan bewonderen voor een raam van de Algemeene Meubilerings-Maatschappij. Dan zeiden ze telkens tegen elkaar, dat 't zoo prachtig dien kalen muur in hun eetkamer zou vullen, waar zij al jaren tegenaan had gekeken met ergernis.

„Bert” — zijn vrouw heette Bertha — „zal 't zich zoo aantrekken,” dacht hij. „Ik vind 't zoo erg niet; maar vrouwen hebben graag, dat 't er thuis keurig uitziet; en die muur is zoo kaal als een flesch, zegt ze. Ze had zoo'n idee in dat buffet... en nu zal ze warèmpel niet veel kans meer krijgen, om meubels te koopen. 't Is een schande — 't is wrééd gewoon. Andere mannen kunnen hun vrouw en kinderen alles geven, wat ze graag hebben; en ik moet ze altijd links en rechts kort houden. Goedkoope kleeren, goedkoop eten, alles goedkoop. Ik schijn 'n goedkoop soort te zijn! Waarom heb ik 't niet verder gebracht? Ik werk hard genoeg; en ik ben toch niet bepaald een ezel. Kwestie van geluk natuurlijk; maar 't is niet eerlijk, dat iemand z'n heele leven van geluk afhangt. Vijf minuten later, of vijf minuten vroeger, en je ontmoet iemand — en van 't ene komt 't andere: en je verdient een vermogen, of je verliest 't. Enfin, dáár heb ik in ieder geval geen gevaar voor!”

Bennet lachte om 't idee — een vermogen verliezen, hij! Zijn aard was opgewekt, en de frissche lucht deed hem goed. Hij raapte een paar steentjes op en liet ze „ketsen” op een bevroren vijver; hij brak een dorren tak van een boom, en hij sloeg een stuk uit het ijs voor een paar koeien, die dorst schenen te hebben. Hij moest een eindje hard loopen om warm te worden. Zijn overjas was nogal dun. Toen voelde hij zich wat „lekkerder”, en fluitend stapte hij door, tot hij, in 't donker, aan den vier-sprong kwam. Hij kwam niet dikwijls dezen kant op en als hij 't deed, speelde zijn oudste jongen voor gids. Hij wist dus niet zeker, of hij rechts of links moest.

Hij keek naar den wegwijzer; maar weer en wind hadden de oude letters bijna uitgewischt — hij kon er geen wijs uit worden.

„Als ik een gelukkig mensch was,” dacht hij, „ging ik links; maar ik heb altijd pech, dus zal ik den weg maar nemen, die 't, geloof ik, nièt is! Maar ik weet zelf niet, welken weg ik verkeerd vind... dus daar zit ik weer!”

Een volle minuut bleef hij staan fluiten en staren naar den nietszeggenden wegwijzer; en toen merkte hij, dat er een lange heer naast hem stond, met grijze haren en een ernstig gezicht.

„Weet u hier den weg?” vroeg Bennet. „Ik weet niet, of ik links of rechts moet.”

„Het probleem van het leven,” zei de heer, met een diepe, volle stem. „Er staan nooit wegwijzers aan de hoeken!”

„Da's niet hetzelfde,” merkte Bennet op. „In 't leven kun je nooit terug.”

„Je kunt nooit terug,” gaf de heer toe: „maar er is dikwijls een binnenpaadje naar den anderen weg — den weg, dien je had moeten kiezen.”

„Daar staan óók geen wegwijzers bij,” klaagde Bennet. „Ik wou, dat ik 't paadje kon vinden, dat naar den weg van den voorspoed leidt.”

„Voorspoed én andere dingen,” verbeterde de heer. „Wat je op den levensweg vindt, moet je in z'n geheel nemen, vriend. Zelfs de weg van den voorspoed heeft lastige plekken. Maar je hoeft niet in den blinde te kiezen. Ik zal je den weg wijzen, als je even meegaat naar mijn huis.”

„Den weg naar den voorspoed?” vroeg Bennet.

„Voorspoed én andere dingen,” zei de vreemde weer. „Die liggen op een weg, dien je al jaren geleden had kunnen kiezen.”

Bennet keek den vreemde weifelend aan; maar diens voorkomen leek hem nogal gunstig — boezemde wel vertrouwen in.

„Als u me een kans wilt geven, om me te verbeteren, meneer...” begon hij; maar de vreemde legde hem met een handbeweging het zwijgen op.

„Ik bedoel het letterlijk,” zei hij. „Ik kan je je leven, zooals het had kunnen zijn, even duidelijk laten zien, alsof je 't in een spiegel zag.”

„Nieuwe uitvinding?” vroeg Bennet argwanend.

„Alles is in den beginne uitgevonden,” zei de vreemde. „Wij merken alleen maar dingen op, die er altijd geweest zijn. Mogelijkheden zijn even werkelijk, als wat u feiten noemt. Leven is niets anders dan kiezen, welke mogelijkheden feiten zullen worden. Je kunt niet veranderen, wat geweest is. 't Is geweest, altijd. Maar mijn uitvinding, zooals u 't noemen wilt, kan het dwarspaadje vinden naar de mogelijkheden, die nog niet gebeurd zijn. Als je dat paadje volgen wilt, kun je op dien anderen weg terecht komen, op 't punt, waar je anders op dit oogenblik geweest zou zijn. Ga mee, dan zal ik 't je wijzen.”

Bennet wreef zijn oogen uit, en kwam tot de overtuiging, dat hij wakker was. Hij ging met den vreemde naar een groot huis, dat een eind van den weg stond, op een helling rechts van de rechtsche laan, die hij niet had durven kiezen. Hij weet de plek nog precies — maar nu staat er geen huis meer; er is niets dan open hei.

Het was een heel gewoon huis, zegt hij. Een gewone dienstbode liet hen in en nam zijn hoed en overjas aan. Hij veegde zijn voeten af op een gewone mat. De vloer, meent hij, was bedekt met geblokt linoleum, zooals er bij de Algemeene Meubilerings-Maatschappij voor een raam ligt; en hij weet zeker, dat er een roode looper op de trap lag.

De vreemde bracht hem naar een groote achterkamer, met groen pluchen meubels — net een groote, prettige studerkamer. Het eenige eigenaardige was een groote leunstoel, met een hemel er boven, aan 't ééne eind van een verhooging, die wel een bascule van ivoor leek. Aan 't andere eind was er een poortje. Daar zat een ivoren deurtje in, met zilveren pilaartjes opzij, en bovenaan een zilveren plaat, waar zonderlinge letters op stonden. Midden in de deur zat er een knop. Bennet beschrijft dien als „een diamant zoo groot als mijn vuist, met wel duizend facetten”. Hij denkt dat er 't een of ander

mechaniek aan den achterkant van de deur zat, maar gezien heeft hij dat niet.

De vreemde wees hem eerst een gewonen fauteuil; en hij geloofde, dat hij een sigaret rookte, en hij weet zeker, dat hij iets dronk.

Er zijn zijpaadjes geweest, waar je voorbij bent geloopt, en die je omstandigheden verbeterd zouden hebben,” sprak de vreemde; „maar den hoofdweg ben je zestien jaar geleden opgegaan — weet je nog?”

„Bedoelt u, toen ik die positie in 't buitenland weigerde? Bij Johnson en Richborough?” vroeg Bennet. Hij had altijd gevoeld, dat hij toen zijn „kans had laten voorbijgaan”.

„Ja,” bevestigde de vreemde.

„Dat komt,” legde Bennet uit, „omdat ik toen net van Bert was gaan houden — mijn vrouw bedoel ik. Chichester had óók zin in haar, en 't leek me nutteloos, haar dadelijk te vragen. Ik kende haar nog maar heel kort. Dat was natuurlijk malligheid, want ze zegt, dat ze me van 't begin af al graag mocht; maar ik dacht, dat ik haar kwijt zou zijn, als ik wegging.”

De vreemde knikte toestemmend.

„Ja, om zulke redenen kiezen de menschen hun wegen,” zei hij. „'t Kunnen goede redenen zijn, maar ook erg slechte. De einduitkomst veranderen ze niet, als de weg eenmaal gekozen is; maar ze veranderen den man. Dat zul je goed moeten onthouden. Ga nu op dien stoel zitten; dan zul je den weg vinden, dien je had kunnen kiezen; niet het verleden — dat kan ik niet terugroepen — maar het tegenwoordige. Dat wil zeggen: je zult een half uurtje precies zoo leven, als je vandaag om dezen tijd geleefd zou hebben, als je die positie in 't buitenland had aangenomen. Als je wilt, na die proef, kan ik de verandering duurzaam maken.”

Bennet zegt, dat hij op den stoel ging zitten met net zoo'n gevoel, als wanneer je bij den tandarts plaats neemt. Je wilt weigeren, maar je durft 't niet, ook al doet de kies geen pijn meer.

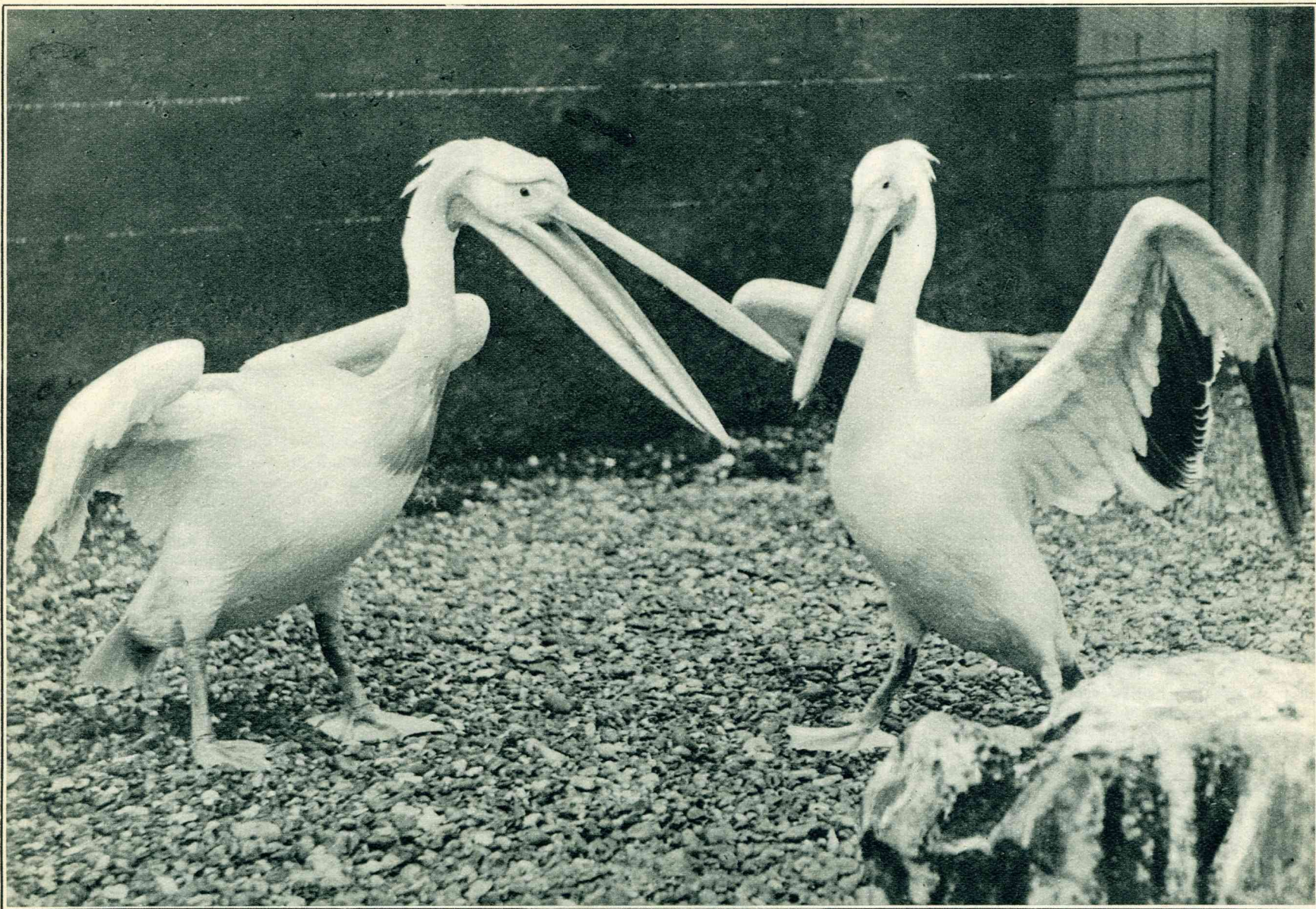
Hij zat op den stoel, en hij staarde naar de ivoren deur, en hij was benieuwd, wat de vreemde daarachter uitvoerde, net als je benieuwd bent, wat de tandarts achter je rug uitvoert. Hij hoorde een geluid, dat veel leek op het rammelen van instrumenten, en opeens waren de deur en de kamer weg, en hij zat voor een prachtig notenhouten bureau in een keurig gemeubeld kantoor — veel mooier dan 't privé-kantoor van 't hoofd van zijn firma. Hij had splinternieuwe kleeren aan, hij zag een grooten diamanten ring aan zijn vinger, en toen hij opstond, en in den spiegel keek, zag hij onder een diamanten dasspeld een zwaren gouden ketting op een tamelijk uitvoerig middel. In 't eerst vergat hij, op zichzelf te letten, maar toen hij beter keek bemerkte hij, dat hij er jonger en toch ouder uitzag; lichamelijk jonger; maar ouder, omdat zijn gezicht strak en streng stond, en zijn mond sterker leek. Hij werd een beetje bang voor de oogen in den spiegel. Die keken zoo vast en scherp.

Hij ging terug naar het bureau en bemerkte, dat hij een brief teekende — erkenning van ontvangst voor een cheque van vijftienduizend pond. Dat was maar een termijn van een groot contract. Opeens wist hij er alles van. Zijn heelen droom door — als het een droom was — herinnerde hij zich zijn mogelijk verleden, voorzooover noodig was, om 't heden te verduidelijken; terwijl zijn werkelijke verleden, van de laatste zestien jaren, compleet vergeten was.

Daarop las hij een aanbod, om bij zijn firma een contract af te sluiten voor zeventigduizend pond, onder bepaalde voorwaarden. Het was geadresseerd aan Sir Charles Bennet en Co. Hij herinnerde zich, dat hij drie jaar tevoren in den adelstand was verheven.

Er waren ook eenige privé-brieven. Een uitnoodiging van een hertog, om te komen dineeren; een brief van een graaf, met ópschrift: „Beste Bennet”; een verzoek van een prinses, om een kopje thee te komen drinken en haar raad te geven over haar beleggingen, als hij „een minuutje van zijn belangrijke werk kon uitsparen”. Ja. Hij was een zeer belangrijke man. Hij herinnerde 't zich.

Zijn secretaris, een heel chic jongmensch, bracht hem een paar cheques om te teekenen. Achteloos teekende hij een cheque van £ 1750, voor een halsnoer voor Lady Bennet.

Zou je denken, juffrouw Pennenvip?

Toen reed hij in een grooten auto naar huis. Een gepoederde lakei nam zijn bontjas aan.

Hij ging het salon binnen. Aan het andere einde — een meter of twaalf van de deur — zag hij een forsche, knappe, donkere vrouw; zij droeg veel te veel juweelen — maar zij droeg ze elegant.

„Groote hemel,” riep zij uit. „Hoe kom jij zoo vroeg thuis?”

„Met den wagen,” zei hij. „En ik wou je even spreken. Ze zeuren weer, of ik in 't Parlement kom.”

Zij schudde het hoofd.

„Je kunt niet alles tegelijk doen,” zei ze. „Blijf jij maar liever geld verdienen. Dat geeft je meer macht, dan spechen en wetten maken. Als je géén wetten maakt, denken ze, dat je 't zou kunnen. Je moet de lui in den waan brengen, dat je slimmer bent, dan je bent.”

Hij knikte bewonderend — met 't ietwat onaangename gevoel, dat zijn grootste schrandereid in die forsche, pronkerige vrouw school.

„Misschien heb je gelijk,” zei hij, „maar ik heb toch wel zin in 't Parlement. Ik heb zoo'n gevoel, dat ik er nog wel wat bij kan nemen.”

„Doe dat dan maar liever thuis,” zei ze scherp. „De kinderen kennen je amper. Maidie vroeg laatst: „Is die meneer mijn vader?” Je zou ze niet eens herkennen, als je ze op straat tegenkwam!”

Hij twijfelde daar zelf ook aan.

„Laat ze dan maar hier komen,” stelde hij voor.

Zij wees naar de bel, en hij drukte op den knop.

„Zeg dat juffrouw Richardson de kinderen brengt,” beval zijn vrouw.

Toen kwamen ze. Een jongen van twaalf — Charlie — een meisje van tien, dat naar den naam Beck luisterde, en een schuw wezentje van vijf — dat was Maidie. Zij scholen bij hun forsche moeder en staarden naar hem. Hij praatte onhandig tegen ze. Zijn gedachten waren bij 't Parlement en bij een koop van aandeelen tegelijk. Zij gaven bijna geen antwoord, en hij voelde zich opgelucht toen ze weer weggingen.

„Ik ga me verkleeden,” zei zijn vrouw. Zij ruischte het vertrek uit, en hij ging naar zijn studeerkamer. Wat 'n meubels! Wat 'n tapijt! Wat 'n boeken! Wat 'n stoel om in te dutten!

Hij werd „wakker”, en zag de ivoren deur met den diamanten knop. De vreemde nam hem bij den arm en hielp hem van het verhoog af.

„En?” vroeg hij. „Wou je, dat je den anderen weg gekozen had?”

„Of ik dat wou!” riep Bennet. „Of ik dat wou! Man, hoeveel bezat ik?”

„Anderhalf miljoen pond,” zei de vreemde; „en je vrouw een half miljoen — en nog meer, als haar vader stierf.”

„Ze leek me wel schrandere,” zei Bennet, „en niet onknap. Hoe was ze als vrouw?”

„Zoo goed, als je haar wou laten zijn,” zei de vreemde. „Een zéér goede moeder. Maar je zou niets om haar of om de kinderen gegeven hebben. U bent namelijk nogal beperkt, mijnheer Bennet. Als uw energie zich naar den kant van den voorspoed had gewend, had u niet veel anders overgehouden. Nu is ze den kant van de huiselijke genegenheid opgegaan, en hebt u niet veel meer over voor zaken.”

„Ik werk hard!” riep Bennet. „Ik verdien meer geld voor de firma, dan de bazen — al zou je 't zoo niet zeggen.”

„Ik vind van niet,” zei de vreemde. „U geeft een kwantiteit werk, maar zij geven de kwaliteit. Je hart en al 't beste van je heb je thuis, vriend.”

„O juist,” zei Bennet langzaam. „Maar al zou dat waar zijn — is er geen zijpaadje naar een middelmatige welgesteldheid met mijn tegenwoordig gezin? Dat staat me veel beter aan dan dat andere.”

„Die anderen zouden ook zoo kwaad niet geweest zijn, als je evenveel van ze gehouden had,” zei de vreemde. „In ieder geval zou je hèn moeten hebben, als je op den weg van den rijkdom zou willen blijven. Ik geloof wel, dat er een binnenpad is, zooals u nu bedoelde, maar mijn machine is nog niet zóo volmaakt dat ze daar alle bijzonderheden van kan

laten zien. Ze geeft alleen de voornaamste keerpunten aan. Wat u gezien hebt, kan ik u aanbieden in plaats van de tegenwoordige omstandigheden, en niets anders. Wilt u 't hebben?”

Bennet dacht aan de weelde, die hij had kunnen bezitten, en bijna zei hij „ja”; en hij dacht aan de vrouw en de kinderen, die de zijnen waren, en bijna zei hij „neen”. Toen begon hij ernstig te overleggen.

„Ik schijn met mijn huiselijke energie niet veel te bereiken voor mijn gezin,” merkte hij bitter op. „Mijn vrouw is net een slavin. We kunnen niet eens een dienstbode betalen. Ik kan de jongens niet op weg helpen, en ik kon mijn oudste meisje geen piano-les laten geven. Misschien waren ze beter af geweest, als ik den anderen weg genomen had. Zou Bert — mijn vrouw bedoel ik — dan met Chichester getrouwd zijn? En zouden mijn kinderen — mijn echte kinderen — bestaan hebben, als ik den anderen weg genomen had?”

„Dat weet ik niet,” zei de vreemde, „maar het apparaat zal 't u laten zien. Als u die kleppen” — hij wees naar twee ivoren schijven onder den hemel — „tegen uw hoofd houdt, zult u ze af en toe ook hooren — maar niet geregeld. Met dat deel van de machine ben ik nog niet klaar... Wie wilt u zien van uw gezin? Allemaal tegelijk gaat niet.”

„Mijn vrouw,” koos Bennet.

„Kijk naar den knop,” beval de vreemde.

Bennet staarde — eerst zag hij een mist — toen trok die op, en hij zag zijn vrouw zitten in een heel aardige middenstands-eetkamer. Hij zag een buffet — net zooiets als dat van de Algemeene Meubileerings-Maatschappij, maar groter en mooier. Bertha was goed gekleed, en zag er wat gevulder en jonger uit dan nu; maar toch leek ze in zekeren zin ouder. Er stonden minder lijnen in haar gezicht, maar de lijnen, die ontbraken, waren prettige lijnen, getrokken door zorg, die met liefde gedragen werd — of door glimlachen. Een vrouw, voor wie goed werd gezorgd, maar die niet gelukkig was — dien indruk gaf zij hem.

Hij zag zijn vier oudste kinderen om haar heen — de baby, May, ontbrak. Ze waren goed gekleed — beter dan nu in hun Zondagsche kleeren, die zoo noodig vernieuwd moesten worden — verder leken ze hem in 't eerst niet anders. Maar toen hij beter keek, ontdekte hij een verschil — ze keken onrustig, alsof ze ieder oogenblik een standje of een beschuldiging verwachtten.

De oudste jongen, Dick, luisterde naar iets, en stak zijn hand op.

„Hè bah!” momperde hij. „Nou komt vader al thuis. Nu we 't net zoo kalm hadden.”

„Stil, vent,” wees zijn vrouw den jongen terecht, „zoo mag je niet spreken over je vader. Hij heeft den heelen dag zorg over zijn zaak — geen wonder, dat hij wel eens 'n beetje ongeduldig is.”

„'t Is een nare knorrepot!” riep Nora op haar flapuit-manier. „Hij pruttelt altijd, en...”

„St!” deed zijn vrouw.

Ze keken allemaal naar de deur, en Chichester kwam binnen, dezelfde beweeglijke, opsnijderige, ruzieachtige man, dien Bennet gekend had.

„Hallo!” groette hij.

Zijn vrouw knikte, en de kinderen zeiden „dag, vader” — zoo in de ruimte... Heel iets anders, dan wanneer hij thuiskwam. Dan kwamen ze alle vijf, soms de baby ook, hem tegemoet, en de jongens scheurden hem de jas bijna van 't lijf, en zijn vrouw en de meisjes knuffelden hem.

„Je bent vroeg,” merkte zijn vrouw op. Ze sprak óók zoo „in de ruimte”. Als Bennet vroeg was, zei ze altijd: „Hè, fijn!” en dan had ze een echt meisjesgezicht, ondanks de lijnen...

„Ik heb 't weer aan m'n maag,” zei Chichester. „Stuur alsjeblieft de kinderen naar boven... Geen lawaai hoor! Nu heeft die tuinman wéér dat onkruid niet weggehaald.”

„Ik heb 't hem gezegd,” zei zijn vrouw kort. Tegen Bennet was ze nooit kortaf.

„Had dan gekeken, of hij 't deed!” zei Chichester boos.

Toen begonnen de kleppen te zoemen. Bennet ving maar enkele woorden op, maar hij kon zien, dat de twee ruzie hadden. Hij verbaasde zich, dat zijn vrouw zóó kijken kon, zóó ijskoud haar hoofd achterover kon rukken...

„Alles verwaarloost...” ving hij op. „Pret-bederver!” „Als ik een vrouw getrouwd had, die...” „Ik zou veel gelukkiger geweest zijn, als ik...” „Met dien armoedzaaiër?” (Was dat op hem bedoeld?) „Hij houdt in ieder geval van...” Bzz-brr-bzz deed de machine.

Zijn vrouw liep de kamer uit, met een gezicht, dat hij nog nooit gezien had. En toen veranderde het tooneel. Hij zag een hal, met een haard (dat was altijd een ideaal van Bert geweest), en een breede trap met een dikken looper en driehoekige roeden (ook een ideaal van haar); en zijn vrouw ging handenwringend naar boven.

„Mijn baby!” snikte ze. (Het zoemen had plotseling opgehouden.) „Mijn lief klein meiske!”

Bennet vergat het beeld, en keek naar den vreemde.

„De baby?” vroeg hij schor. „Waar is May? Ik heb haar niet gezien. Ze is altijd zwakjes, en ze is een keer ziek geweest — wat is er met mijn babykind gebeurd?”

De vreemde ging achter de ivoren deur, er knarste iets. „Kijk naar den knop,” zei hij.

Bennet staarde naar den knop, tot hij duizelig werd. Er kwam een mist — die verwaagde — maar hij zag geen May. Het beeld, dat er kwam, was alleen een kleine

grafsteen met een marmeren kruis, op een groen kerkhof:

„Mabel Winifred Chichester — geb. 2 Mei 1922, gest. 17 Juli 1925.”

Bennet merkte, dat hij schreide, toen het beeld verdween. Hij veegde zijn oogen af, kwam wankelend van het verhoog en greep den vreemde bij den arm.

„Ze is niet gestorven!” verklaarde hij heftig. „We hebben er haar doorheen gekregen. Bert en ik hebben den heelen nacht bij haar gezeten. Op den ochtend van den 7en deed ze haar oogjes open, en we...”

„In het leven, dat had kunnen zijn,” viel de vreemde hem kalm in de rede, „heeft de goede vrouw alleen opgezeten. Ze was niet sterk genoeg, zonder den steun van haar man. Ze viel in zwijm; en het kleintje stierf.”

„En dacht je,” riep Bennet, „dat ik 'n paar millioenen aan zou pakken, en haár overal alleen mee liet zitten? Die lieve, goeie, goeie vrouw! Ik heb haar gekozen en mijn kinderen. En als ik den weg naar voorspoed niet kan vinden... goed, er zijn betere wegen in 't leven!”

„En aan het einde daárvan,” zei de vreemde, „zijn weer nieuwe wegen. Je hebt gekozen. Goede reis, vriend.”

Bennet gelooft (maar hij weet 't niet goed meer) dat de vreemde hem nog iets aanbood, maar hij bedankte, omdat zijn vrouw en kinderen toch al ongerust zouden zijn — zoo laat was 't. In ieder geval, de vreemde ging met hem mee het huis uit, en het pad af naar de rechtsche lijn, en daar wees hij langs, naar rechts.

„Dát is je weg,” zei hij, „de weg naar huis. De man, die dát den besten weg vindt, reist niet slecht. Vaarwel!”

En opeens zag Bennet den vreemde niet meer, en het huis ook niet. Hij wreef zijn oogen uit en keek weer en zag ze nog niet. Toen hij nog eenige malen gekeken had, drukte hij zijn hoed op zijn hoofd en stapte huiswaarts, en in zijn hoofd zei hij, dat hij een droom gedroomd had, en in zijn hart zei hij, dat er een wonder met hem was gebeurd; en in zijn ziel nam hij zich voor, een dwarspaadje op te zoeken naar een klein beetje welstand, waarlangs zijn gezin met hem mee kon loopen.

„Als ik 't ooit aan Bertha vertel,” mompelde hij, „zal ik 't een droom noemen. Maar misschien

zal ze denken, dat ik 't gefantaseerd heb, om haar te troosten over 't buffet! Daar zal ik maar niets over zeggen, vóór de kinderen naar bed zijn. Ik zal lachen en praten, zoodat ze niet merkt, dat er iets is.”

Geen mensch had opgewekter kunnen lachen en praten, dan Bennet deed, toen hij thuis was, en den zijnen vertelde, hoe hij aan den kruisweg in de war was geweest. Hij verbeeldde zich, dat hij zijn neerslachtigheid volkomen verborgen had; maar zijn vrouw volgde hem, toen hij zijn handen ging wasschen. Ze legde haar elleboog op zijn schouder en trok den handdoek weg van zijn gezicht.

„Zeg maar op, vent,” zei ze. „Wat heb je?”

Is 't niet gek? Hij legde zijn natte gezicht op haar schouder en huilde.

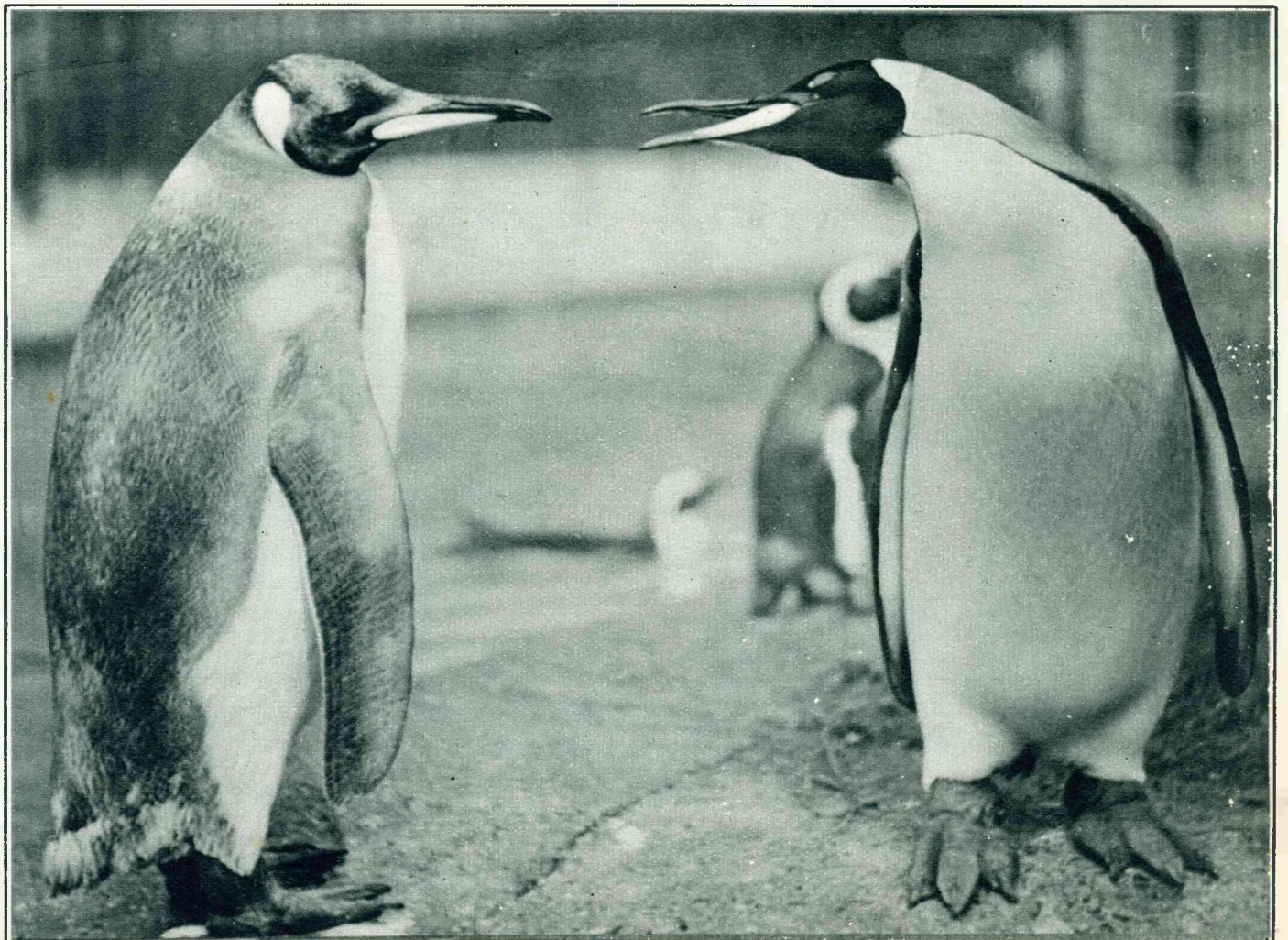
„Markham is failliet, Bert,” zei hij, „en... nu zie ik geen kans, om dat buffet...”

„Zeg, ouwe domoor,” fluisterde ze in zijn oor, „wat zou dat? Je wou 't me geven. Da's de hoofzaak.”

„Maar je krijgt 't,” beloofde hij, „als ik ooit een weggetje vind naar den voorspoed, of een paadje, dat er ergens in de buurt komt! Ik zal nu een beetje harder naar een gaatje gaan zoeken, omdat... ik zal 't je wel vertellen, als de kinderen naar bed zijn... ik heb 'n droom gehad, of eigenlijk wás 't niet heelemaal een droom...”

Dat is de geschiedenis; en u kunt zeggen dat 't een droom is, of dat 't géén droom is, maar u weet net zoo goed als ik, dat 't héél-erg-bijna waar is.

Wat er later gebeurd is? O lastige, lieve menschen, die een schrijver nooit kunnen laten ophouden, als zijn verhaal uit is! Maar de schrijver vindt 't even hard als u, om zijn menschen te verlaten, en hij wil nog eventjes naar ze gluren. Ik weet niet precies, hoe 't later gegaan is; maar dit weet ik wel: elken keer, als ik naar 't ivoren deurtje kijk — we hebben er in onzen geest allemaal een — en de eetkamer van de Bennets zie, staat er altijd een gloednieuw buffet tegen den langen muur; en 't is een stuk beter dan dat eene, dat voor 't raam stond bij de Algemeene Meubilerings-Maatschappij.

Wis en zeker, juffrouw Groen!

HET Gooische landschap IN DEN HERFST

Zoo velen als in de zomermaanden de steden ontvluchten en in het Gooi verkoeling en verkwikking zoeken, zoo weinigen schijnen er behoefte te gevoelen om in het najaar een uitstapje te maken naar dezelfde landstreek. Niet gering is het getal van hen, die zomers gaarne voor natuurliefhebbers doorgaan, maar de mooie herfstzondagen in den bioscoop doorbrengen. Terwijl zij des zomers door geen plasregen van de wegen zijn te houden, kan de stralende najaarszon hen in October niet inspireeren, om de fiets te bestijgen en „naar buiten” te rijden. Zonderling. Want de ware minnaar van bosch en veld, heuvels en heide, zal moeten erkennen, dat in de herfstmaanden de wereld niet alleen schooner is om aan te zien, maar dat ook de menschen zelf ontvankelijker zijn voor hetgeen ze in de natuur kunnen genieten. Des zomers zijn wij spoedig te moe, te loom, te uitgeput. Dan lijden wij zelf onder de overdaad van de zomersche natuurweelde. Maar in October, als de dagen koeler zijn geworden, wij zelf meer geneigd

Polders en bosschen grenzen in het Gooi overal aan elkaar. (Langs de vaart tusschen 's Graveland en Hilversum.)

Tusschen Bussum en Huizen in het bosch van Bredius.

Dorpsveeggetje bij Blaricum.

'n Echt-Hollandsch landschap bij 's Graveland

Licht en donker in het Corversbosch te Hilversum.

In de kom van het echt-Gooische dorp Laren.

De Rijksweg bij het bosch van Bredius (Bussum).

zijn tot toeschouwen dan tot genieten, versterkt ons de scherpe geur van vochtig mos, van aarde en boomen, en de frissche lucht vult onze longen met gezondheid. 't Gooische herfstlandschap, waarvan wij de kleurenpracht helaas niet kunnen weergeven, biedt de heerlijkste aspecten voor degenen, die oog hebben voor het bijzondere natuurschoon, dat nergens in de omgeving van Amsterdam zoo overvloedig aanwezig is.

De zonnestralen spelen door de ontbladerde takken.

Boschwegen nabij Huizen.

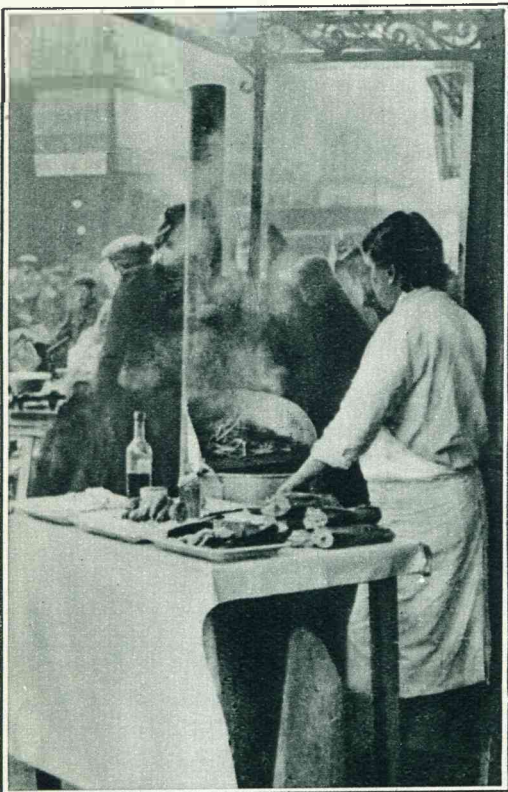

Allerhande soorten groenten en fruit.

RONDON DE

„Les Halles” zijn de groote opslagplaatsen en markten in het centrum van Parijs, waarheen iederen morgen de enorme hoeveelheden groenten, vruchten, vleesch, die de miljoenenstad zal gebruiken, worden gebracht. Van diep in den nacht tot aan het doorbreken van den dageraad

Marktorouwen bij hun radijsvoorraad.

wordt in de Hallen verhandeld en gekocht en is het er een leven en bedrijvigheid van je welste. Bijzonder mooi is de kleurrijke aanblik van al deze soorten producten van den Franschen tuinbouw: „schilderachtig” in de ware betekenis van het woord.

Warme kastanjes worden op verschillende straathoeken verkocht.

Bij den meloenenkoopman.

PARIJSCH E HALLEN

Veelbuidig treft men op deze markten sjouwers aan, die hun vrachten met behulp van een soort laddertje vervoeren.

De straten zijn geheel verperd door wagens, stalletjes, manden en kisten. Met moeite baant het verkeer zich een weg. De drukte in de straten rondom de overdekte Hallen duurt wel tot een uur of tien.

10 Jaren lang hoofdpijn...

Het middel dat na enkele maanden reeds hielp!

Wat Mej. J. A. v. L. te Den Haag schrijft:

„Hierbij deel ik U mede, dat ik ruim 10 jaar lijdende was aan hoofdpijn met galbrakingen en men zeide mij, dat voor mijn kwaal geen genezing was. Nu hoorde ik veel van Kruschen Salts en ik dacht: Laat mij dit middel eens probeeren. Ik neem nu sinds enkele maanden in het eerste kopje thee Kruschen Salts in en kan U mededeelen, dat ik nu maanden lang geen hoofdpijn meer heb. Anders lag ik om de drie of vier weken twee dagen in bed en kon niets gebruiken. Ik ben nu met dit Kruschen Salts veel beter.

Mej. J. A. v. L., Den Haag.

Hoofdpijnen en dergelijke klachten, zoals slechte eetlust, neerslachtigheid, zenuwachtigheid enz., vinden meest hun oorzaak in te trage, onvoldoende werking der inwendige organen. De voedselresten worden niet volledig uit het lichaam verwijderd en schadelijke stoffen zullen zich ophopen, welke het bloed onzuiver maken en de geheele gezondheidstoestand ondermijnen.

De verschillende zouten in Kruschen Salts sporen de inwendige organen aan, zodat alle afvalstoffen geregeld en volkomen uit het lichaam verwijderd worden. De „kleine, dagelijksche dosis“ houdt U inwendig zuiver en schoon. Uw bloed wordt weer helder en fris: hoofdpijn en andere klachten zullen spoedig en voorgoed verdwenen zijn. En al gauw zult U het „Kruschen gevoel“ gaan herkennen aan uw stralenden levenslust, onvermoeibare energie en onverstoorbare opgewektheid.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Op het oogenblik kunt U Kruschen Salts probeeren zonder dat het U iets kost. Er zijn namelijk onlangs onder de apothekers en drogisten een aantal flacons Kruschen verdeeld, die alle verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt deze gratis proefflacon gebruiken zonder den gewonen flacon Kruschen te openen. En indien U na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt U den grooten flacon ongeschonden terugbrengen naar den apotheker of drogist, bij wien U deze gekocht hebt. Hij zal U uwe geheele uitgave (f 1.60) onmiddellijk en zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet dat de gratis proefflacon alleen verpakt is, bij de groote maat en slechts voor een beperkten tijd verkrijgbaar is. Gaat dus nu naar Uw apotheker of drogist voordat hij deze „Grootte Proefpakken“ heeft uitverkocht.

Pas op voor een

Gevoelige Keel

Want keelpijn kan 't begin zijn van een gevaarlijke infectie-ziekte. Neem dadelijk Formamint dan geneest ge Uw keelpijn en voorkomt infectiegevaar.

FORMAMINT

Voorkomt Verkoudheid Influenza - Griep

In alle Apoth. en Drog. à Fl. 1.- per flesch

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:

Centrale. Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

Krult Uw oogwimpers

Nooit
zag ik
zulke
mooie
oogen.

O, zeker, hij had ze meer gezien - deze zelfde oogen, maar hij herkende hare werkelijke schoonheid niet tot zij ze openbaarde door Kurlash.

Slechts eventjes drukken met de Kurlash en Uw wimpers zijn oogenblikkelijk fraai gekruld. De wimpers lijken langer, de oogen groter en dieper.

Verhoogt Uw persoonlijke charme door Uw oogen te verzorgen met Kurlash preparaten, het meest volmaakte op dit gebied.

In 1e klas zaken à f 3.-. Geill. brochure gratis op aanvraag bij den Gen.-agent: K. Rijpkema, Weteringkade 98 B, Den Haag

KURLASH

KURLASH

Hier begint Uw Kaalheid

Op Uw achterhoofd vallen het eerst de haren uit.

Een geluk, dat er Silvikrin is, samengesteld uit Cystine, Tyrosin en Tryptophaan, de onmisbare organische haarbouwstoffen. De haren groeien niet door parfums of reukwaters. De haarwortels willen goed zijn en dat doet Silvikrin van Dr. Weidner, de geconcentreerde oplossing van gezuiverd gezond haar.

Elke flacon Silvikrin bevat millioenen actieve haarcellen, die precies weten, wat zij te doen hebben: Uw haarwortels te voeden, nieuw krachtig haar te laten groeien. Schaf U een flacon aan (voldoende voor een maand) en maak Uw haar weer in orde.

Eenvoudiger kan het niet: Dagelijks enkele druppels inwrijven. Dat doet het, dat brengt U weer stevig gezond haar, vol haar, vrij van roos, vrij van vettigheid. Onthoudt het goed: Haren groeien door Silvikrin!

U kunt Silvikrin bekomen bij alle goede drogisten, kappers en parfumeriën, en voor een gratis proef, hier is de Coupon: Zend hem nog heden.

Ik had er in berust keel te blijven. Toen beval een vriend mij Silvikrin aan.

En na 6 weken heb ik weer prachtig dik golvend haar. Het grenst aan een wonder, Schrijft de heer H.M.

Laboratorium Silvikrin Verlaatsstr. 52, Rotterdam COUPON

Zend mij als lezer van dit blad gratis en franco.

1. Het boekje „Ons Hoofdhaar“.
2. Een monster Silvikrin. Attesten van Doctoren. Dankbetuigingen van Gebruikers.

Naam

Straat

Plaats

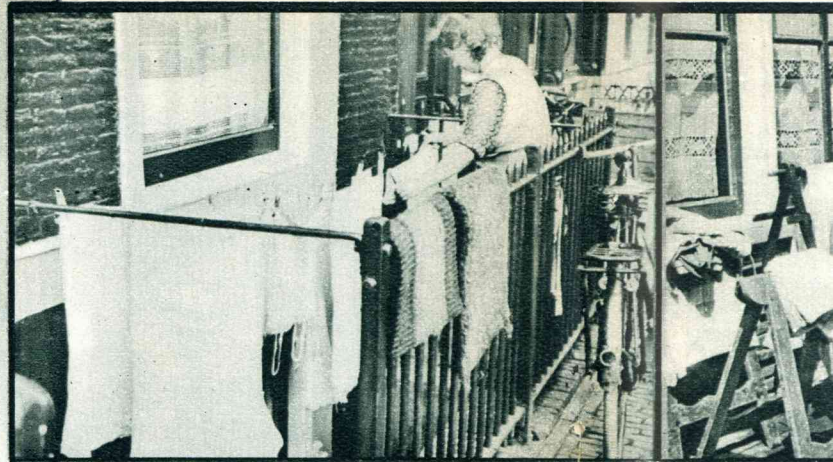
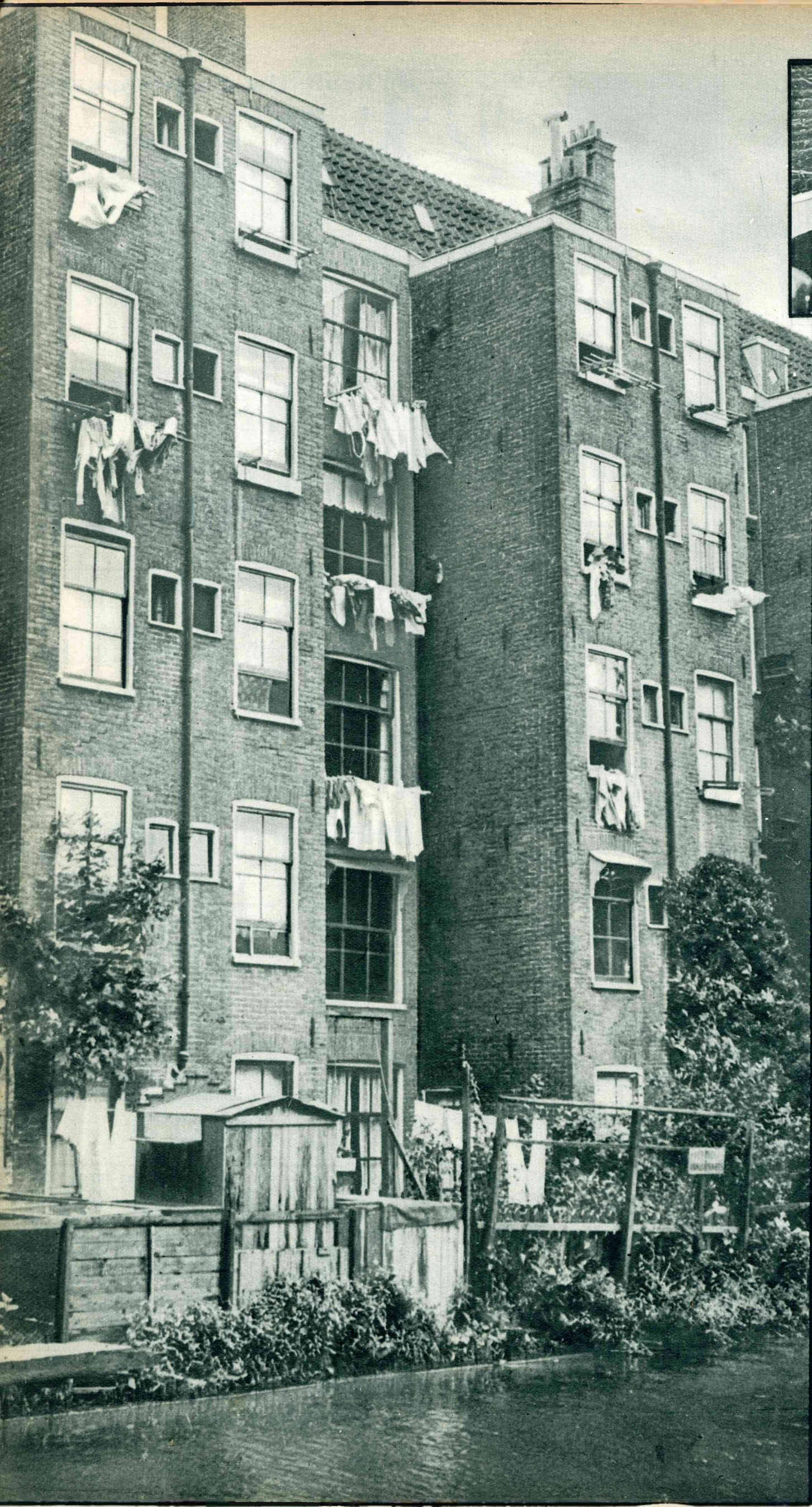
Schrijf duidelijk s.v.p. Verzend in open envelop met 1 1/2 cts. gefrank.

Haren groeien door Silvikrin

ABONNEERT U OP DIT BLAD

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

Het kleinste plekje voor het huis wordt benut om die lastige wasch een plaatsje te geven.

AMSTERDAM WA

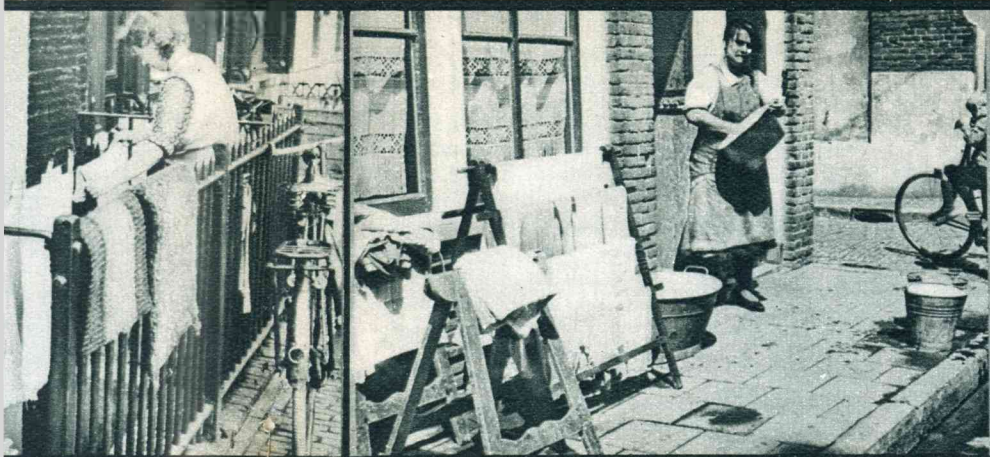
De stadstuinjes dienen ook geregeld als droogplaats.

U hebt wel eens de foto's gezien van die oude schilderachtige straten in de stad, waarvan gezegd is, dat men niet gerust kan sterven zonder haer gezien te hebben. U herinnert zich wel de plaatjes, waarop boven de smalle stegen van Napels 't waschgoed aan drooglijnen hangt. U dacht toen, dat zooiets nergens anders ter wereld te vinden zou zijn en dat het zoo jammer was, dat u de verre reis naar 't Zuiden van Italië niet kon ondernemen om die pittoreske tafereeltjes eens op uw gemak te bekijken. Maar heeft u wel eens gezien, wel eens op waschgoed, dat te Amsterdam in wind en zonneschijn, de straat interessanter maakt? In veel groter 't innengoed het buitenlandsch

Vader helpt

Waschstillevens aan de Lijnbaansgracht.

Or het huis wordt benut
h een plaatsje te geven.

„Vindt die fotograaf soms, dat ik m'n
b elkje niet schoon genoeg houd?”

Ook kelders worden gebruikt om een drooglijntje te spannen.

AMSTERDAM WASCHT...!

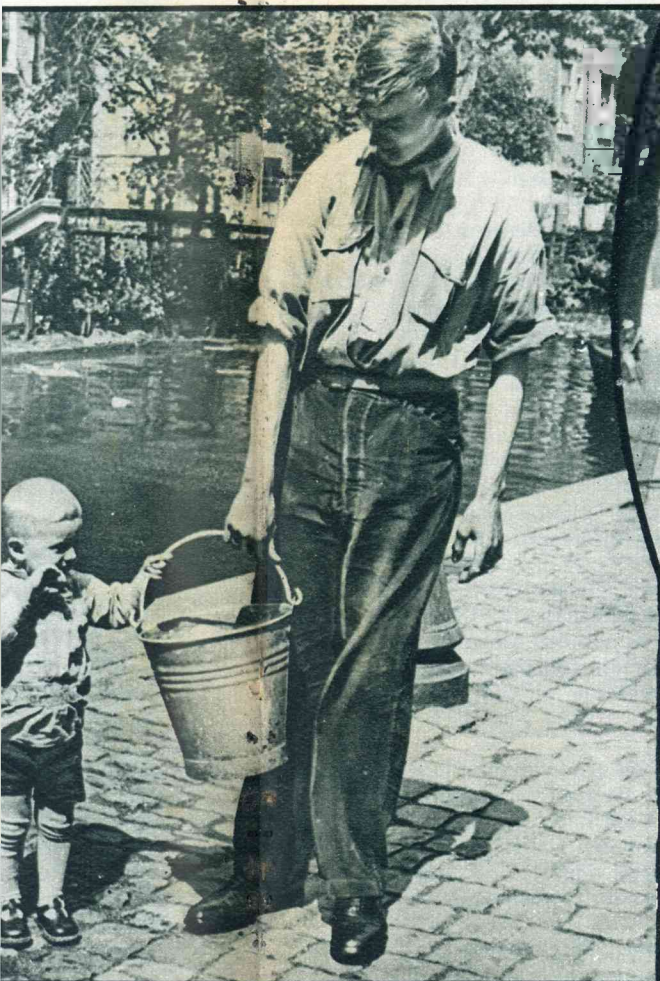

ook
aats.

U hebt wel eens de foto's gezien van die oude schilderachtige straatjes in de stad, waar-
var gezegd is, dat men niet ge-
ust kan sterven zonder ha-
gezien te hebben. U herinnert zich wel de plaat-
jes, waarop boven de smalle
stegen van Napels 't wasch-
goed aan drooglijnen hangt.
U dacht toen, dat zooiets
nergens anders ter wereld
te vinden zou zijn en dat
het zoo jammer was, dat u
de verre reis naar 't Zuiden
van Italië niet kon onder-
nemen om die pittoreske
tafereeltjes eens op uw ge-
mak te bekijken. Maar heeft
u wel eens gezien, wel eens opgelet, hoe het
waschgoed, dat te Amsterdam te drogen hangt
in wind en zonneschijn, de straten en grachten
interessanter maakt? In veel grootere mate dan
't innengoed het buitenlandse steden doet!

Een Rokinstoomer met
„waschdag aan boord”.

Vader helpen waterhalen

mbaansgracht.

De Amsterdamsche gevels, booten, grachten zijn met waschgoed
gesierd, en deze wapperende witheid geeft onze stad, ongemerkt
en dikwijls niet gewaardeerd, iets feestelijks. En iets zindelijks.
Het schrobben van de stoep en de kleine steentjes mag een on-
vergankelijk bewijs zijn 'voor onzen zin voor helderheid en
„schoonheid”, de overal wuivende wasch is dit niet minder. Wij
plassen en ploeteren nu eenmaal graag en onze intieme klee-
dingstukken, mitsgaders overhemden, vaatdoeken, dekens, enzoo-
voorts, moeten er geregeld aan gelooven en krijgen hun wekelijk-
sche beurt van onderdompelen en uitwringen. Lustig en rustig
wordt de heele zaak daarna in de openlucht gehangen, ten aan-
zien van burens en voorbijgangers. De Amsterdammer ziet graag,
dat zijn stad schoon is en dat z'n medeburgers netjes zijn en „knap”.

In de Jordaan.

De wasch
op het water.

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Jenny keerde zich om en ging heen. Maar als de oudere vrouw geluisterd had, zou zij iets krijgshaftigs hebben gehoord in Jenny's tred — als van iemand, die marcheert.... maar met tromgeroffel, bij zonsopgang, naar een plek tegen een muur.

Eéns per week kwam de boodschappendame in 't hospitaal, om aankopen rond te deelen en bestellingen op te nemen. Vandaag klampte Jenny haar aan. Er volgde veel zacht overleg, gejaagd gefluister, opgewonden plannen maken. De boodschappendame vertrok met een heimelijken glans in haar oog en een dikke envelop in haar zak. En Jenny ging terug naar haar zaal, met een eigenaardig stralende uitdrukking op haar kleine gezichtje en met visioenen voor de oogen.

Maar daar bleef later niet veel van over, toen de boodschap kwam, dat Jenny bij dr. Huffu op 't bureau moest komen. De hoofdverpleegster had 't verteld. Ze hadden gemerkt, dat het geld niet op 't kantoor was afgedragen. Ze zouden 't haar willen beletten — en toch moest het!

Maar het bleek over een heel ander geval te gaan. De oude dokter scheen er moeilijk over te kunnen beginnen. Hij trommelde met zijn vingers op zijn bureau, en Jenny stond te wachten.

Eindelijk....

„Windy.... maakt 't heelemaal niet best.”

Zij voelde de kleur en het leven wegtrekken uit haar gezicht, en in de stilte hoorde zij het luide kloppen van haar hart. Jenny legde een hand op den rug van een stoel; trachtte zich te beheerschen.

Haar stem klonk haarzelf dun en ver in de ooren.

„Hij is toch niet.... erger?”

„Stilstaan doen ze nooit, Jenny. Hij is niet beter. Hij raakt de levenskracht kwijt, die hij noodig heeft om te vechten. Ik heb de laatste maanden extra op zijn geval gestudeerd. Er is een beroemde Fransche chirurg met een nieuwe operatie. Hij komt vooral op mijn aandringen hier in 't land, en ik heb toen aan Windy Wren gedacht.” Hij zweeg een paar seconden. „Florenz komt morgen. Den volgende dag ga ik met hem op reis, om een paar andere hospitalen te bezoeken. Maar ik zal hem eerst naar Windy laten kijken, en als hij de omstandigheden gunstig vindt, zal hij waarschijnlijk opereeren, zoodra we terug zijn.”

Zou hij vermoeden, hoe dit haar aandeed? Was het dáárom, dat hij absoluut vermeed, haar aan te zien?

Hij ging verder:

„Hoe zoo'n operatie afloopt, is nooit met zekerheid vooruit te zeggen, maar als ze slaagt, is 't mogelijk, dat de jongen weer heelemaal gezond wordt. Hij wil de risico graag nemen. We hebben het recht niet, 't hem te weigeren.”

„Risico! Dus dan.... is er gevaar!” De laatste drie woorden klonken op als een wilde kreet.

„Ja.”

Buiten bliezen de Maartsche vlagen den zonschijn voort in gouden, drijvende wolken van kleur, en iemand speelde er fluit bij, om die te laten dansen, en de lucht wemelde van kleurige, onzichtbare banieren.

De oude dokter zette zijn bril af en veegde de glazen af met een zakdoek en hij zei tegen Jenny, wat hij voelde, dat hij zeggen moest.

„Dat geval met Michael Fort — dat heb ik nooit kunnen vergeten. Dat zou niemand anders gedaan hebben. We zouden het geen van allen gedurfd hebben. Je hebt zijn leven gered, Jenny.”

„O nee, dat heb ik niet! Hij hoorde de machines in den hemel gonzen, en toen is zijn oude ambitie weer wakker geworden. Ik heb enkel....” Zij hief met 'n ruk het hoofd op, 'n gebaar van fel leed en mislukking. „Ik heb enkel de voorschriften overtreden.”

„Je bent dapper genoeg geweest, om dat door te zetten. Dan moet je nu ook dapper genoeg zijn, om dit onder de oogen te zien.”

Zij ging met onvasten tred naar de deur. Zelfs in het schemerige licht in de gang kwam er een glans door de levende lucht, en aan ieder raam wapperden de linten zonschijn. De jongens op 8 zongen een oud marschliedje en trappelden met hun voeten op den grond.

Zij riepen naar Jenny. Maar Jenny ging verder.

Voorbij de deur van Wally, en van Luke. En hier had zij voor 't laatst de stem van den Kleinen Majoor gehoord; en daarg'nds had Erney zijn kleine keurige scheepje neergelegd, onvoltooid. Hier op dit balkon had Peter haar verteld, dat hij haar liefhad, op een schokkende dag in Mei, lang geleden. Een jaar pas? Was het mogelijk? Zij hadden kranig hun strijd gestreden, met hoop in het hart. Het hopen had niet geholpen — het vechten ook niet. Zij waren heengegaan — allemaal.

Nu zag zij in, dat Windy van het begin af had behoord tot de geteekenden — één van die schitterende groep sterren was geweest, die zich hadden bewogen door haar dagen, en haar een nieuw idee van moed en ridderlijkheid hadden gegeven. Die onnatuurlijke helderheid van Windy's blik; die toene-

mende vergeestelijking van zijn gezicht.... En als hij heenging, verdween voor haar voorgoed 't licht van de aarde. Zij zou hier in 'n dorre woestijn haar dagen moeten uitleven. Zij stond voor zijn deur; wachtte even, zooals altijd, en ging toen binnen.

„Ah, ben je daar, Jenny! Heb je 't groote nieuws gehoord? Ik heb met smart op je liggen wachten. Luister naar de mooiste boodschap, die we sinds den wapenstilstand gehad hebben.”

Over het luide bonzen van haar hart heen hoorde zij hem het wonderbare nieuws vertellen — de groote kans, die hij kreeg — wat die hem geven kon. Zijn gezicht was gelukkig, stralend.... en zichtbaar magerder.

„Ik had van den zomer al over dien man gehoord. Dr. Huffu heeft me op de hoogte gehouden over zijn werk, en we hebben samen uit zitten te rekenen, of ik naar hem toe zou kunnen. Ik had 't er bijna op gewaagd, om me op een baar naar Frankrijk te laten brengen. En nu komt hij zelf hierheen, regelrecht naar no. 80! Jenny, ik heb zin om te gillen!”

Jenny's lippen moesten glimlachen; haar oogen moesten de ontzetting verbergen. („O, Windy — echt iets voor jou!”)

„Ik heb zoo'n denderend gevoel, Jenny, net of ik op den drempel van de beterschap sta. Of eigenlijk — ik voel me al beter! Ik heb den heelen winter zoo'n voor gevoel gehad over dit voorjaar; dat het verandering zou brengen voor me — een grooten ommekeer — een gewin.”

(„Oh.... oh!”)

„Ik heb vanmorgen een brief van mijn jongen gehad — die kleine rakker zit al in de vierde klas, Jenny. En toen ik hem gelezen had, ben ik al plannen gaan maken, waar we van den zomer heen zouden gaan, als hij vacantie heeft. Heb je ooit zooiets meegemaakt? Onbewust al aan 't plannen maken, waar we heen zouden gaan.”

Het lukte Jenny toch nog, te glimlachen, zich te verplaatsen in Windy's stemming van naderende vacatievreugd.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAF-

GAANDE. Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert zich 'n droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffu directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig terug naar haar werk. De invalide huwelijkscandidaat sterft. Dan wijdt Jenny haar zorgen aan een gewonden vliegenier. Deze, Michael Fort, krijgt door Jenny's hulp gedaan, dat hij, hoewel zwaar verminkt, wederom kan gaan vliegen. Jenny zelf stijgt met hem op. Dr. Huffu en de hoofdverpleegster zijn woedend op haar, maar als Michael alléén een vlucht maakt boven het hospitaal, bewonderen zij 't jonge verpleegstertje des te meer. Jenny's genegenheid voor Windy groeit intusschen. Van het Kerstfeest en den Oudejaarsavond weet zij opnieuw iets bijzonders te maken. Tijdens een hevigen sneeuwstorm, als Jenny alleen in een hut bij 'n stervenden soldaat moet blijven, beseft zij, dat zij Windy liefheeft. Wanneer zij een invalide, die voor den oorlog kunstschilder was, wil helpen, geraakt zij in conflict met de hoofdverpleegster.

„Nou, ik ben hier een aardig tijdje geweest, is 't niet zoo? En toen ik kwam, was 't leven zus, en nu is 't zoo, en ik ben een heel ander mensch. Zonder jou zou ik 't er nooit doorgehaald hebben, Jenny. Je bent nu haast twee jaar in 't hospitaal. Ik weet nog goed den dag, dat je kwam — 't is hier een heel ander leven sinds dien dag.”

Haar kin beefde; zij liet het hoofd zinken, vechtend om zelfbeheersching. En toen sprak hij weer — sprak als tot zichzelf, maar de woorden drongen door tot Jenny's hart en wekten er een lichtglans.

„Zoo'n vlammetje!”

Er kwam dien avond een koor uit de stad, het zong in de gang van zaal 10. En de stem van een jongen zanger bleef zich hechten aan de muren... een wandschildering van levend mooi; woorden met een galm van rustige overtuiging...

„In wien er geen verandering is, noch schaduw van ommekeer.”

Zij dacht: „Kon ik maar bidden.” En zij kon het niet. O Windy, echt iets voor jou!

Het drong tot Jenny door, dat zij overmorgen wel ontslagen zou kunnen zijn. Zij zou ergens in de verte moeten wachten op berichten over Windy — als ze die kreeg. Maar neen, dat kon haar niet gebeuren! De hoofdverpleegster zou toch wel inzien... o, zeker! Zij kon toch niet heelemáál van gutta-percha zijn.

Jenny kwam om zeven uur vrij, en zij ging naar haar kamer. Maar daar was vanavond geen vrede. Maanlicht overstroomde het gebied van het hospitaal, en het scheen op een bochtigen witten weg, die voortliep tot de einden der aarde. Er gingen paartjes voorbij, een paar verpleegsters en jongens. Dat was tegen de regels, maar wie kan regels voorschrijven aan jeugd en liefde?

Eindelijk kon zij het daar niet meer uithouden — Jenny ging terug door de gang, die 't verpleegstershuis met het hospitaal verbond; en een trap op, en 'n stille gang door, tot zij zaal 10 bereikte. Jenny was met haar lijden teruggekomen op de plaats van het lijden. Zij hier kenden de smart en den schrik en de wanhoop. Zij konden haar helpen.

Zij stond in de schaduw van een pilaar, en hier schenen de sterren door een raam, en ginds brandden de zwakke lichten van de zaal in eeuwige wake. Nu kwam die vreemde gedaanteverwisseling..... zij zag de lichten veranderen.... de muren zich oplossen. Een stap in de verte was de tred van een schildwacht, die zijn strekke afliep, onder een buitenlandschen nachthemel. En hier had een leger nachtkwartier betrokken — halt gehouden in den vermoeienden marsch voorwaarts.... het sein afwachting, om op te trekken. Op te trekken naar de Victorie!

„Ik weet het! Die wacht hen allen, voorbij het Westen!”

De boodschappendame kwam den volgende ochtend weer, en vroeg in den middag kwam de bus van het station met den grooten Florenz.

De staf kwam samen in de vergaderzaal, en werd daar door den grooten bezoeker toegesproken.

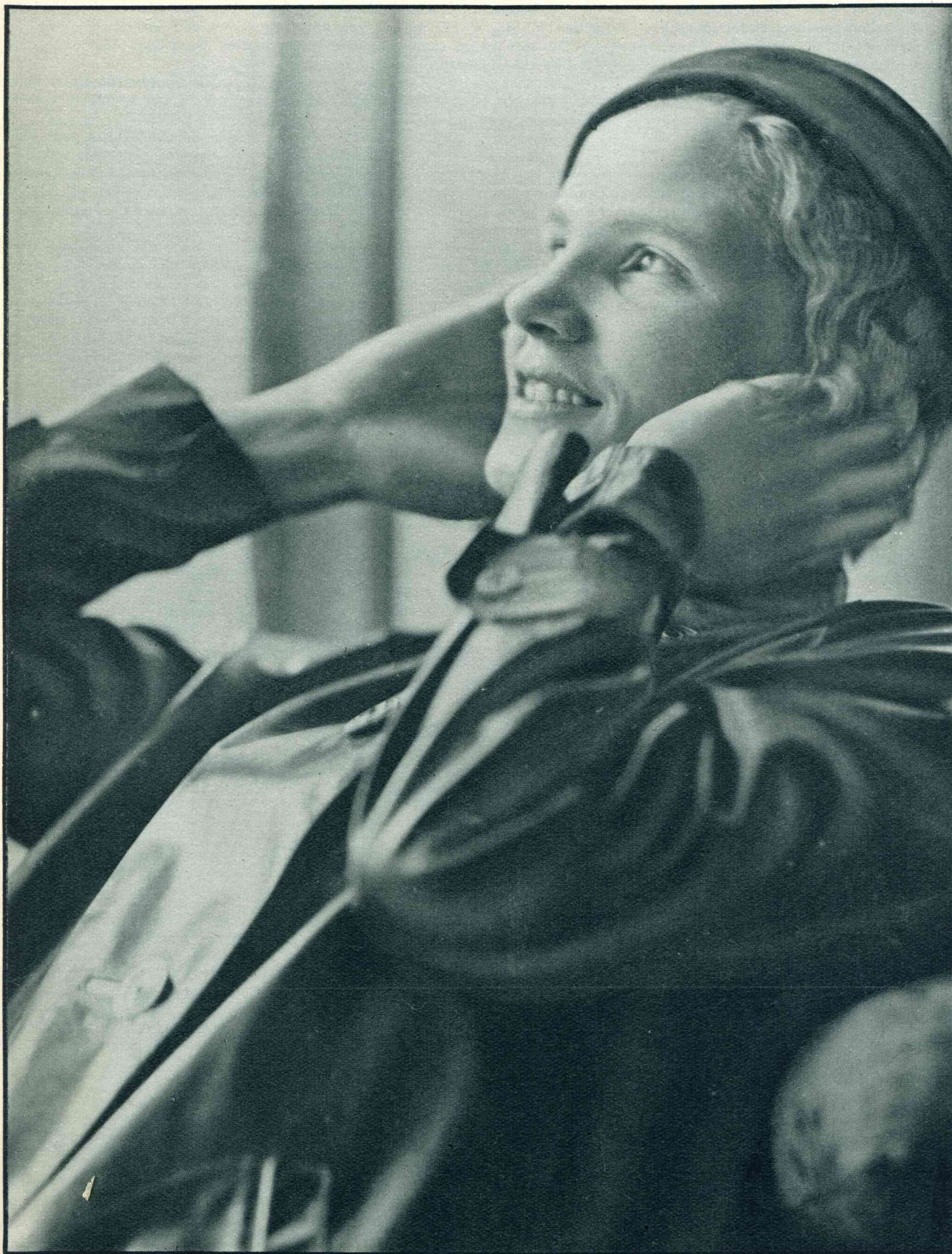
Hierdoor was het later dan gewoonlijk, toen de hoofdverpleegster haar ronde maakte, en het laatste kwam zij aan zaal 10, en aan de aparte kamer, waar baron Keating lag.

Het eerste, wat haar opviel, toen zij op den drempel stond, was, dat hij sliep. Voorzoover zij wist had hij nog nooit geslapen op dit uur van den dag. Al lag hij heel veel met gesloten oogen, hij was altijd onrustig, en zijn handen bewogen onophoudelijk onder het dek. Maar dit, zag zij, was vreedzame, gezonde slaap. Zij ging de kamer binnen... staarde... stond verstaand.

Jenny had hard gewerkt, met behulp van de boodschappendame. Terwijl de beroemde chirurg den staf toesprak, had Jenny die muren kleur gegeven, den kwast bewegend in 'n razend tempo, gevaarlijk balanceerend op ieder tweetal voorwerpen, dat zij maar op elkaar kon krijgen, in gevaarlijke hoeken overhangend, en doodsbang... niet dat zij betrappt zou worden, maar dat men het haar zou beletten. Schroeven maken geen lawaai — er waren er ingedraaid boven de ramen, en nu omlijstten zijden draperieën de

De eerste storm.

Octoberu lagen.

„O, prachtig, prachtig! Wat daar een licht valt — en hier. Laat 't me eens aanraken. Mijn kleuren zijn nog heerlijker, dan ik me herinnerde. Ze hebben allemaal een geschiedenis voor me.... een klein paadje loopt uit dat blauw, en dat goud, en dat diepe crème.... 't loopt naar een schilderij of naar een onverwacht idee, of naar een dag, dat ik goed schilderen kon." Zijn rusteloze, fijne handen bewogen onophoudelijk, en leidden hen. „Daar! Nee, da's te stijf.... 'n beetje dezen kant op. Ja, zoo is 't mooi!"

Zij was bang geweest, dat 't hem op zou winden, maar 't had hem juist vrede en rust gegeven. En toen zij klaar waren (o, goddank, klaar.... en niemand had hen gestoord, of gemerkt, wat zij uitvoerden) had hij diep adem gehaald in volmaakt geluk.

„Nu ben ik weer thuis, Jenny.... eindelijk. 't Is weer net of ik in mijn atelier ben, en ik zit weer vol heerlijke plannen, die daar in me zijn opgekomen. Wat moet ik tegen je zeggen? Ik heb geen woorden!"

De herinnering aan dit geluk bracht Jenny hoop. Misschien had de hoofdverpleegster zijn groote vreugde gezien, was zij gaan begrijpen, dat Jenny niet anders had gekund. Die gedachte gaf haar moed. En dus trok Jenny met nieuwe hoop, en met 'n tamelijk bleek gezicht, er dapper op uit.

Maar toen de hoofdverpleegster zich omdraaide en haar aankeek....

De hoofdverpleegster stond bij 'n raam. Haar lippen vormden een dunne, wreede lijn.

Woede stortte zich uit over Jenny's hoofd. „En u hebt dat geld gehouden, dat u was toevertrouwd — u hebt het uitgegeven...."

Jenny zei dof, omdat 't er niets meer op aankwam:

„'t Was mijn spaarpot. Ik was zelf die.... bezoekers."

Het maakte de hoofdverpleegster nog woedender.

„Begrijpt u wel, wat u gedaan hebt? U hebt u vergrepen aan het eigendom van den staat. Het kan best een strafbaar feit zijn."

Gevangenisdeuren sloegen dicht achter Jenny. Het gaf haar een heerlijk gevoel van bescherming — net of iemand haar was komen redden — en zij kon spreken.

„Ik moest 't wel doen! Ik hield 't niet uit.... Hij lag den heelen dag met zijn oogen dicht, om maar weg te komen van die afschuwelijke witte muren. Hij lag te sterven, en hij zou nooit meer wat moois zien.... al die kleuren, waar hij zoo van hield...."

„Stil maar." Zij sprak zeer snel. „Ik zal van dit geval rapport maken. U weet, wat u te wachten staat. Nu kunt u gaan."

Maar toen Jenny bij de deur was, begon de hoofdverpleegster weer te spreken.

„Ik heb geprobeerd, om 't je aan 't verstand te brengen, Jenny — ik heb je probeeren te leeren.... Je had hier veel kunnen doen. Ik had je kunnen helpen...."

Jenny keek haar aan — een vlammend zwaard daar in die nuchtere kamer. Zij wist, dat zij haar ontslag gekregen had, en eindelijk sprak zij als vrouw tegen vrouw.

„Nee, dat had u niet!" riep Jenny. „Wij hooren tot twee totaal verschillende soorten van wezens! U hebt geen hart. U bent niets dan een machine, die alleen deugt, om andere machines aan den gang te zetten. U voelt niet mee met de jongens, u ziet de dingen nooit van hun kant, u hebt niet 't flauwste benul van offers en verdriet en liefde." (Wordt vervolgd)

kleine rechthoeken hemel. Kussens, 'n lamp met zachte kap, een bonte sjaal over de witte ziekentafel, boeken. En op den vloer een klein, maar prachtig Oostersch tapijt. De kamer was inderdaad prachtig.

De hoofdverpleegster zag dit niet. Zij stond midden in de schoonheid, en merkte er niets van op. Van haar standpunt was dit even verschrikkelijk, als wanneer Jenny in den vlaggestok was geklommen en de Amerikaansche vlag was gaan beschilderen.

Bevend van woede ging zij terug naar haar kamer en liet Jenny roepen. Dit was.... nu was het uit. Ze had dr. Huffy nog zoo gewaarschuwd.

Jenny was op haar kamer, toen de verwachte oproep kwam. Daar was zij heen gevlucht, toen de kordate stap van de hoofdverpleegster galmde in de gang van zaal 10. Jenny was bang. Zij voelde zich alleen, zij had niemand, en ze wou maar, dat ze al die dingen niet zag, die haar telkens in moeilijkheden brachten.

Zij sloot haar oogen voor wat er komen moest, en zij herleeftte nog eens dat oogenblik van zoet loon, toen het licht begon te dagen op dat hongerige gezicht. Toen kleur en nog meer kleur de woestenij van witte ruimte op de muren van baron Keating bedekte, zag zij hem tot zichzelf komen. Het leven in het hospitaal had Jenny tal van groote momenten gegeven, maar niet één, dat zoo grootsch was als dit.

Zijn stem bleef hun werk volgen.

Magda Schneider verklaart: „Voor het gelaat van een filmster is het beste nauwelijks goed genoeg. Ik vind Lux Toilet Zeep eenvoudig schitterend”

VOLG HAAR VOORBEELD
laat deze heerlijke zeep
ook Uw huid verzorgen

LUX TOILET ZEEP

per pak van 3 stukken... 50 cent
per stuk... 20 cent
12 kleine stukken... 70 cent
(voor de reis en de logeerkamer)

**Het is de reiniging onder de opperhuid
die Uw teint verbetert.**

Evenals een kleed een stofzuiger noodig heeft om het diepzittende stof te verwijderen, zoo heeft Uw huid de doordringende kracht van zuurstof noodig, om de poriën te zuiveren onder de huid. De vlekken, puistjes en vet-wormpjes, die Uw teint bederven, worden veroorzaakt door onzuiverheden in de poriën - zuren, die daar worden vastgehouden door de vet-afscheidingsen. Zeep en water dringen niet ver genoeg door om deze onzuiverheden te verwijderen en de schadelijke zuren uit te drijven. Daartoe hebt U noodig zuurstof-houdend water. Voeg een theelepeltje Radox bij het water, telkens als ge Uw gezicht wast. Radox voegt aan het water een dosis zuurstof toe - zuiverende en versterkende zuurstof - die de poriën opent en grondig reinigt en regelrecht doordringt tot de vet-kliertjes onder de huid.

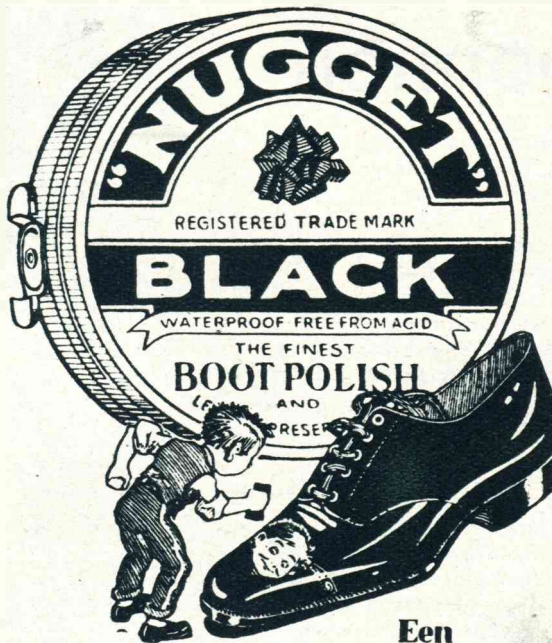
De poriën kunnen dan weer behoorlijk functionneeren en de kliertjes weer „ademen”. De huid herkrijgt haar frisheid en elasticiteit en elk spoor van vetheid of andere ontstoringen verdwijnt. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Een
„NUGGET”
doel de heele schoen
glimmen.

Zwart-Bruin-Donkerbruin en andere kleuren

**WIJ
BOUWEN**

heden de technische kennis op voor de
naaste toekomst.

De mensch van vandaag acht de technische
mogelijkheden een gemak...; de mensch van
morgen zal ze verlangen als iets, dat hem
toekomt.

Aan goed onderlegde technici zal steeds meer
behoefte komen.

*studeer
techniek
thuis!*

PBNA zendt U lessen op elk gebied der
techniek. Vraag het gratis prospectus
No.12 D aan bij

PUZZLE - WEDSTRIJD

„DE JOODSCHE INVALIDE”

verbindt aan hare drie nog resterende loterijen een PUZZLE met aparte prijzen. Ieder, die van heden af één of meer loten à f 2.50 van de „J.I.-LOTERIJEN” bestelt en tegelijkertijd van nevenstaande puzzle de goede oplossing inzendt, dingt mede naar deze extra toegevoegde fraaie prijzen. Ieder lot geeft recht op één kans. Voor twee bestelde loten dus twee kansen enz. — Als prijzen voor de puzzle zijn beschikbaar gesteld:

1. Een Juncker Motorrijtuig (Ned. fabr.) of een fraai Huiskamer-ameublement naar keuze.
2. Een prachtige Boekenkast.
3. Een gouden Dames- of Heerenarmband-horloge.
4. Een Dames- of Heeren Junckerrijtuig (Ned. fabr.).
5. Een Foto-toestel.

en verder 50 fraaie prijzen.
**U HEBT DUS VOOR IEDERE
f 2 TWEE KANSSEN.**

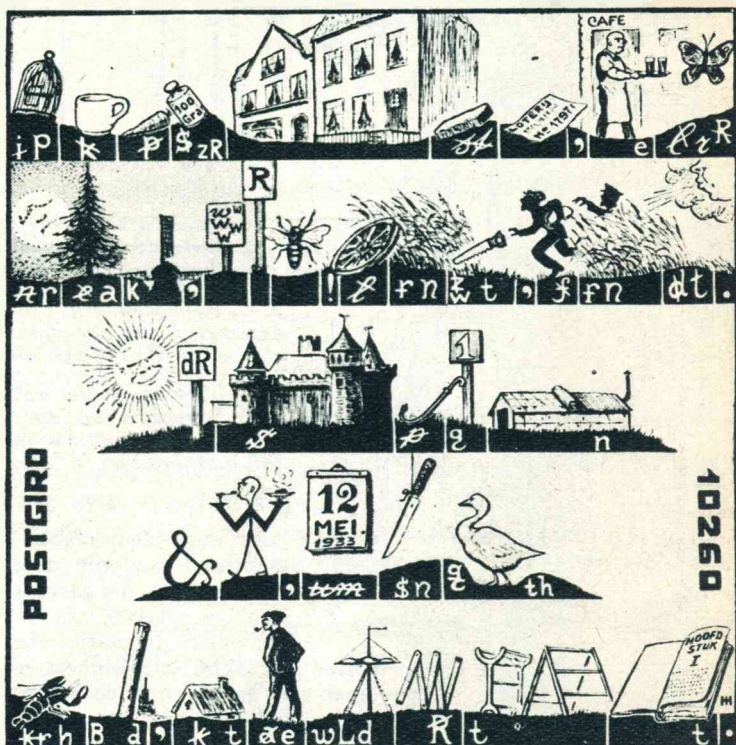
Eén kans op een prijs in den PUZZLE-
WEDSTRIJD en één kans op één der
3 x 1000 PRIJZEN
van de J.I.-LOTERIJEN w.o.

DRIE HEERENHUIZEN

(gelegen op de beste standen te AMSTERDAM, DEN HAAG en MAASTRICHT) Drie luxe Ford Auto's; Philips' Radio toestellen; Marmeren Waschtafels; Excelsior-stofzuigers; Juncker rijtuigen etc.

DE VERVOEGDE TREKKING VAN DE LOTERIJ
UTRECHT ZAL 31 OCTOBER A.S. PLAATS VINDEN.
HOOFDPRIJS:
HET PRACHTIG HEERENHUIS
TE 'S-GRAVENHAGE.
VAN BEUNINGENSTRAAT 24 b d SCHEV. BOSCHJES.

ZENDT DUS SPOEDIG UW LOTEN-
BESTELLING, TEZAMEN MET DE OP-
LOSSING VAN DE PUZZLE IN BIJ „DE
J.OODSCHE INVALIDE”, NIEUWE
ACHTERGRACHT 98, AMSTERDAM.
POSTGIRO 10260.
INZENDINGEN WORDEN UITERLIJK
TOT 2 NOVEMBER A.S. INGEWACHT.

De woorden en leestekens zijn onderling door een verticaal
wit streepje gescheiden.

De prijzen der puzzle worden onder controle van het Accountantskantoor
H. J. BEKKERING Jr. te Amsterdam toegewezen terwijl de oplossing en
namen der prijswinnaars ieder der mededingers schriftelijk zal worden
medegedeeld. — (Loterijen goedgekeurd door den Min. van Justitie dd.
16 November 1932 No. 940). Iedere loterij 24000 loten.

BESTELBIJLET

Aan „DE JOODSCHE INVALIDE” Nw. Achtergr. 98, Amsterdam
POSTGIRO 10260

Verzoeken mij te zenden lot(en) à f 2.50.
*Het bedrag gelieve U bijgaand aan te treffen.

*Het bedrag zend ik U na ontvangst der loten per giro toe.
postwissel
Naam: (Handtekening)

Adres:
*Doorhalen wat niet verlangd wordt.

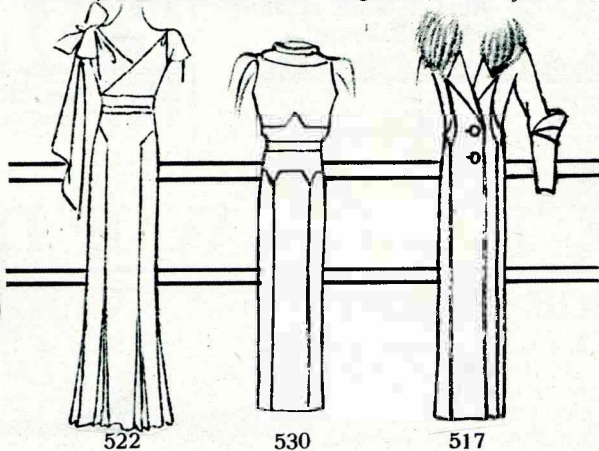
VROUWENLEVEN

Mantels en Japonnen

Als men de velerlei nieuwe Parijsche modellen ziet, dan vraagt men zich onwillekeurig af: Is er eigenlijk wel iets, dat we in dezen tijd *niet* kunnen dragen? En wat is nu ouderwetsch? Is er bij het nieuwe niet veel, dat bepaald ouderwetsch aandoet?

Toch wordt al wat aan oude modes is ontleend, weer op 'n geheel nieuwe wijze voorgediend. Zoo had men vroeger bontstellen, bestaande uit 'n bonten kraag of boa met bijbehorende mof. Nu hebben we ook weer bontstellen, maar van eenigszins andere samenstelling. Zoo is er nu, bijvoorbeeld, 'n ensemble van hoog opstaanden bontkraag met 'n paar bijbehorende, wijde pofmouwen, welke op de gladde japonmouw geschoven worden en die, in vereeniging met den bontkraag, 'n wollen japon doen veranderen in 'n wandeltoilet voor den herfst. Het bont voor de mouwen wordt ook wel eens op omgekeerde wijze aangebracht, n.l. zoo, dat het onderste gedeelte, tot halverwege den bovenarm ongeveer, uit nauwsluitend bont bestaat, terwijl de wijdere bovenmouw van de japon te zien komt. De bijbehorende kraag heeft soms rechte verlengstukken, die halverwege de voorpanden bedekken tot onder de taille en welke onder de ceintuur van de japon geschoven worden.

Dat de bontgarneeringen der mantels op velerlei wijze worden aangebracht en soms heel excentriek zijn, wisten we al. Soms hangt 'n bontrand, bij wijze van collier, langs rug- en voorpand naar beneden, tot aan de taille ongeveer, terwijl de

522. Avondjapon van effen en gebloemde georgette. De effen rok heeft waaierplooien. De taille is gegarneerd met 'n afhangenden strik. Benodigd: 3 M. effen en 1.50 M. gebloemde georgette.

530. Namiddagjapon van wollen georgette. Kraag en manchetten zijn gegarneerd met ciré-zijde. De mouwen hebben ingezette punten. Benodigd 3 M. stof van 130 c.M. breedte.

517. Zibeline mantel met opstaanden kraag van vossbont. De mantel heeft 'n smallen rug, die even onder de taille wordt verwijfd. De mouw heeft 'n garneering van dezelfde stof. Benodigd: 2.70 M. stof van 140 c.M. breedte.

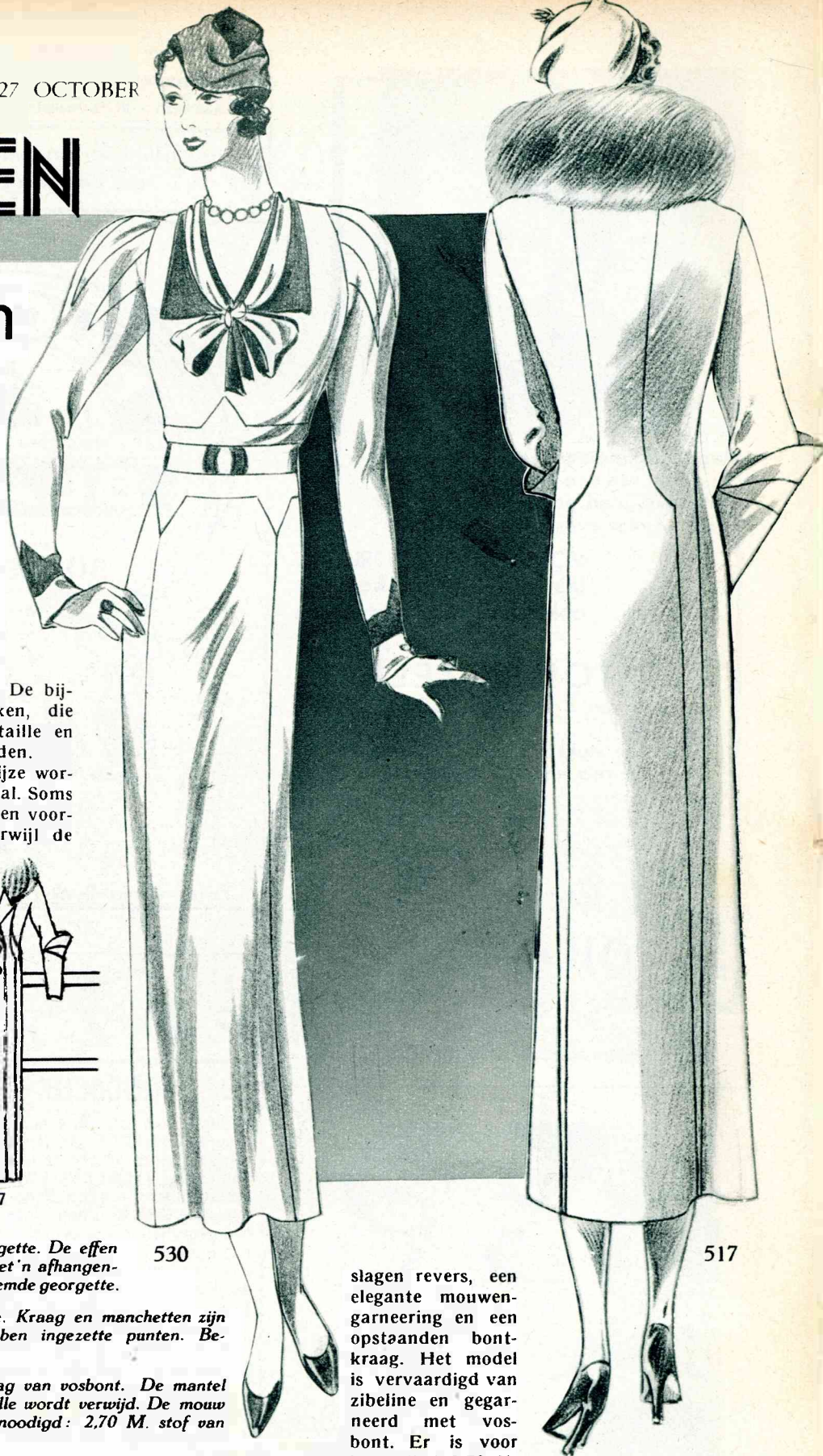
522

hals door den mantel onbedekt blijft. En ook wanneer zoo'n bontrand laag om de schouders, in opstaande lijn wordt aangebracht zal die garneering weinig warmte geven. Om dan nog niet eens te spreken van 'n mantelschootje uit bont, dat we ook als een der nieuwste snufjes zien aangegeven.

'n Meer practische nieuwigheid is 'n plastron met kraag van bont, dat op de japon gedragen wordt en waarvan de kraag boven den mantel wordt gedragen, terwijl het vest van voren eenigszins te zien komt. Zulke ensembles hebben soms nog 'n mof als Dritte im Bunde. De mof is practischer dan vroeger, omdat zij nu tevens als tasch dient. Ook zijn er combinaties van fluweel en bont — 'n fluweelen kraag of pelerine, bijv., met bont omzoomd, of 'n fluweelen boléro met bonten kraag. Voor jonge meisjes zijn er aardige ensembles: bijv. 'n col van astrakan met fluweelen strik en daarbij 'n astrakan ceintuur en 'n fluweelen tasch met astrakan beugel. Of 'n combinatie van Schotsch fluweel en bont: een col met Schotschen strik, 'n bonten taschje met Schotsche garneering en 'n Schotsch mofje met bontranden.

Dit zijn echter allemaal modesnufjes, welke uiteraard weer even vlug verdwijnen als ze gekomen zijn, maar waarmede men er weer eens „anders dan anders” kan uitzien.

De allermeesten onder ons zullen, wanneer ze iets nieuws gaan maken, de voorkeur geven aan 'n model, dat niet zoozeer aan mode onderhevig is en waarmede men langer dan één jaar eer kan inleggen. Dit mogen we zeker wel verwachten van het mantelmodel, dat hierbij is afgebeeld. Deze fraaie mantel sluit eenigszins aan in de taille en het smalle rugpand, dat zich even onder de taille verwijfd, is er alleszins op berekend, om het figuur zoo slank en voordeelig mogelijk te doen uitkomen. De mantel heeft van voren omge-

530

517

slagen revers, een elegante mouwen-garneering en een opstaanden bontkraag. Het model is vervaardigd van zibeline en gegarneerd met vossbont. Er is voor benodigd 2,70 M.

stof van 140 c.M. breedte.

Ook het aardige namiddagjaponnetje, dat hierbij wordt afgebeeld, is er een van de soort, welke niet al te veel aan mode onderhevig is en die dus over 'n jaartje niet al hopeloos ouderwetsch zal lijken. Dit model van wollen georgette is gegarneerd met cirézijde voor kraag en manchetten. De wijde mouwen hebben ingezette punten. De rok bestaat uit banen.

Voor dit toiletje heeft men nodig 3 M. stof van 130 c.M. breedte.

Het hierbij afgebeelde avondtoilet bestaat uit effen en gebloemde georgette. De rok van effen georgette heeft waaierplooien. De gebloemde taille is versierd met 'n afhangenden strik.

Dit model is bijzonder geschikt ook voor het renoveeren van 'n japon, welke gedeeltelijk haar beste dagen heeft gehad, of voor het verwerken van 'n paar voordeelige couponnetjes. Voor het geheel heeft men nodig: 3 M. effen georgette en 1,50 M. gebloemde georgette.

Van alle drie deze modellen, ontleend aan ons album „Winterweelde”, zijn bij onze administratie voor onze abonné's patronen verkrijgbaar. De prijs daarvan is 35 cents.

PAULA DEROSE.

V o o r o n z e l e z e r e s s e n !

Een mode-album voor 2 kwartjes !

Het aangekondigde mode-album „Winterweelde“ is thans uitgekomen en verkrijgbaar gesteld tegen den voor onze abonné's uitzonderlijk lagen prijs van slechts **f 0.50** (voor niet-abonné's bedraagt deze f 1.—). Reeds thans bereiken ons tal van tevredenheidsbetuigingen en lofprijzingen omtrent deze schitterende uitgave. Dit verwondert ons niet, aangezien de inhoud zoowel als de uitvoering inderdaad niets te wenschen overlaten. **Weet U dat in dit album niet minder dan ca. 160 exclusieve modellen voorkomen, waarvan, voor onze abonné's, patronen worden verkrijgbaar gesteld tegen de geringe vergoeding van slechts f 0.20 of f 0.35 ?!**

U kunt zich deze kostbare premie aanschaffen door bemiddeling van onze bezorgers, agenten of op ons kantoor (ook na telefonische aanvraag) alwaar het album voor belangstellenden ter inzage ligt. De levering geschiedt uitsluitend na betaling van het verschuldigde bedrag.

Een zeer practische handleiding voor het gebruik van deze patronen stellen wij voor f 0.15 beschikbaar.

Wij raden eenieder, die op dit kostelijk werk prijs stelt, dringend aan, met het aanschaffen hiervan niet te lang te wachten!!

PATRONEN

KANTOOR

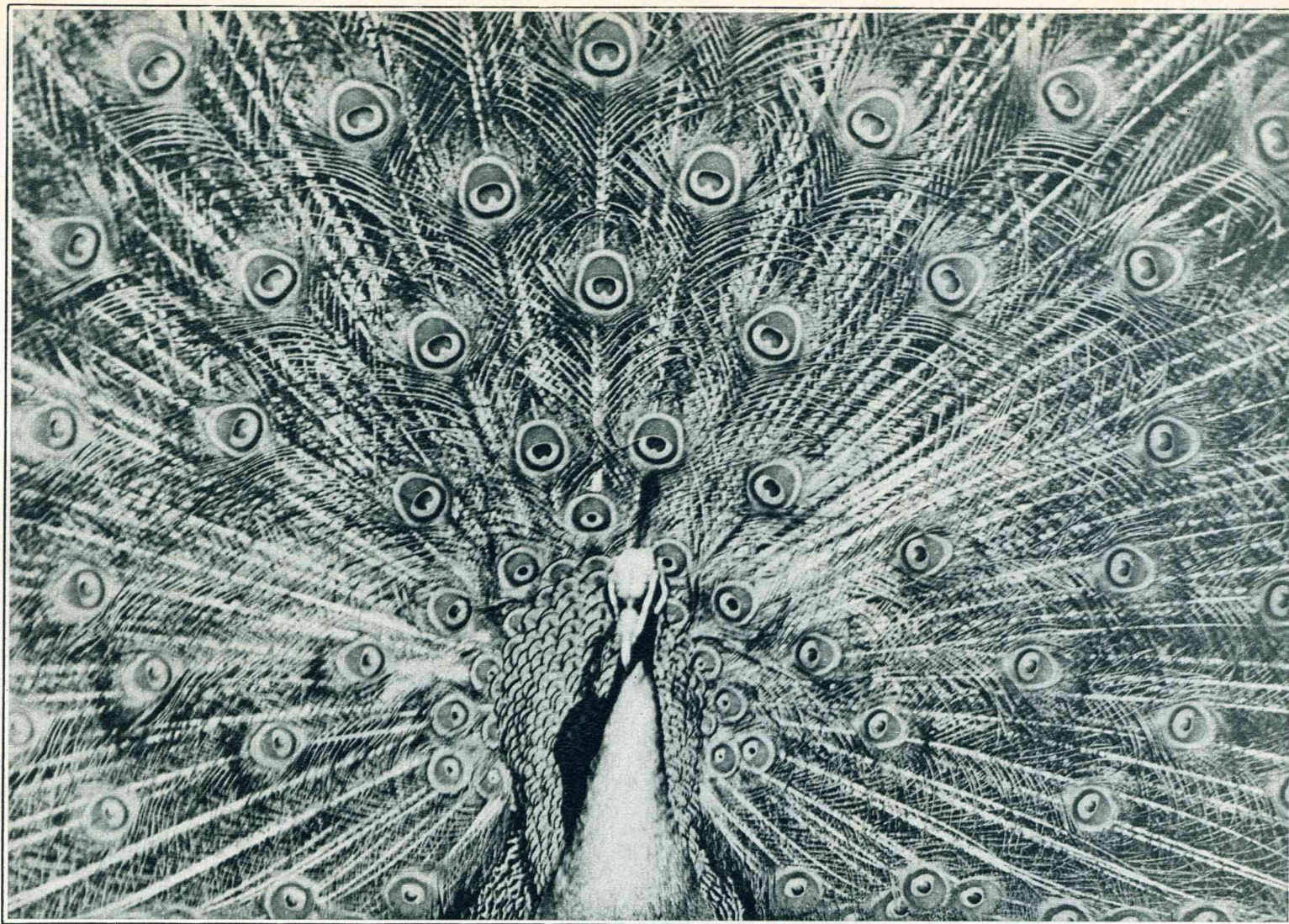
NASSAUPLEIN 1

HAARLEM

Mantels - Mantelcostuums
Avondjaponnen en Japonnen **35 ct.**

Rokken - Blouses - Avondjasjes
Sjaals - Bontkragen - Kinderkleeding **20 ct.**

Pauvepronk.

De Laatste Traan van den Moor

door
Gilbert Flandrin

De diamant was zoo groot als 'n kindervuist. Met zijn honderden facetten straalde en fonkelde hij als vibreerend licht. Hij verblindde de oogen met zijn levende pracht en hij hield elken toeschouwer gevangen in den ban van zijn geheimzinnige geschiedenis.

Het ging Henri Duvernez als allen anderen bezoekers van het Prado-museum. Hij was, evenals zijn vrouw, sprakeloos van bewondering. En in zijn blik lag een fel, begeerig licht. Hier lag een miljoenenfortuin binnen het bereik van zijn hand. Hij had de vitrine slechts te verbreken en hij was eigenaar van het zeldzaamste en kostbaarste kleinood ter wereld. Maar achter hen stond de museum-bewaker, een kleine, beweeglijke Andalusiër, wiens oogen overal tegelijk waren.

„Het is een verrukking,” mompelde Jeannette zacht.

Duvernez knikte en wendde zich tot den bewaker. „Hoe zei u dat die diamant heette, senior?” vroeg hij in gebrekkig Spaansch.

De man kwam een stap nader. „El ultimo suspiro del Moro, senior.”

„Wat een eigenaardige naam, „de laatste traan van den Moor,”” merkte Jeannette op. „Van wien heeft hij dien gekregen, senior?”

„De geschiedenis heeft hem dien gegeven, senora. Het kleinood heeft de bezitters altijd ongeluk gebracht.”

Duvernez lachte. „Het oude sprookje, Jeannette. Aan zulke kostbaarheden is altijd de een of andere noodlottige geschiedenis verbonden. Denk maar aan den „Hope-diamant”.”

De Spanjaard verstond hun Fransch. „Ik weet natuurlijk niet in hoeverre men in zoo'n geval aan bijgeloof moet denken, senior,” merkte hij op. „Maar het is een feit dat dit kleinood weinig geluk aanbrengt. Uit oude oorkonden is komen vast te staan, dat de Moorenkoning Abd-er-Rahman III hem in 936 ten geschenke gaf aan zijn lievelingsvrouw, toen zij voor het eerst haar intrek nam in het wonderpaleis Medina Azzahra. Zij stierf spoedig en Abd-er-Rahman kwam door een ongeluk om het leven. De diamant raakte verloren en kwam pas in

1300 weer in het bezit van de Moorenkoningen. En ongeveer hetzelfde tijd brak de oorlog uit tusschen de Christenvorsten en de Mooren. De slachting duurde twee eeuwen en eindigde met de verbanning van den laatsten koning Boabdil. Hij wilde den diamant meenemen, maar graaf Teudilla eischte hem op. Boabdil stortte er zijn laatste traan voor, zoo is de diamant aan zijn vreemden naam gekomen.”

„En later?” vroeg Duvernez spottend.

„Later kwam hij bij de Spaansche kroonjuweelen. Philips II droeg hem bij zijn kroning. En gedurende heel zijn regeering heeft Spanje oorlog moeten voeren. Na hem heeft geen vorst het kleinood meer willen dragen. En later werd hij naar hier overgebracht. Het is de grootste bezienswaardigheid van het Prado-museum.”

„En toch staat het nog stevig op zijn grondvesten,” lachte Duvernez. „Of heeft het museum soms met andere ongelukken te kampen gehad?”

De bewaker schudde het hoofd. Hij stemde niet in met de vroolijkheid van den bezoeker, blijkbaar geloofde hij zelf ook aan den vloek, die op den diamant rustte.

„Hij is zeker ontzaglijk veel waard?” hernam Duvernez.

„Zijn waarde is geschat op vijf miljoen peseta's, senior. Daarbij is men van de gedachte uitgegaan, dat hij gekloofd zou worden in vier of vijf deelen. Zooals hij nu is, is hij schier nbetaalbaar.”

„Maakt de museumdirectie zich niet bezorgd dat hij gestolen kan worden?” informeerde Duvernez onverschillig.

De suppoost lachte. „Hij wordt op den dag streng bewaakt, senior. En 's nachts wordt hij hiernaast in de kluis geborgen. Voor inbraak zijn we niet

bevreesd, alle vensters zijn beschermd met zware tralieroosters.”

Duvernez knikte en lachte, hij had zelf al gezien dat het museum beveiligd was als een fort. „Ik hoor het al, men hoeft hier geen kansje te wagen,” sprak hij vroolijk.

Zijn vroolijkheid was ongeveinsd. Zijn vindingrijk brein, dat de Parijsche politie zoo menigmaal tot wanhoop had gebracht, had reeds een heel eenvoudig plan ontworpen, om zich van den kostbaren diamant meester te maken. Eindelijk weer buiten, maakte hij er Jeannette deelgenoot van.

„Het is een koud kunstje om dien diamant in bezit te krijgen,” meende hij. „Ik heb er eens over nagedacht. Vijf miljoen peseta's is geen bedrag om het achteloos voorbij te loopen. We konden onze vakantie in Spanje best benutten, om dien zonderlingen Moorentraan eens beter te bezichtigen.”

Madame Duvernez deed voor haar waardigen echtgenoot niet onder in waardeering voor het „mijn”. Het „dijn” huldigde zij slechts als het waardevolste zaken betrof. Zij was uit de Marseillaansche onderwereld opgekropen naar de befaamde kringen, die in de lichtstad in hun onderhoud plegen te voorzien door roof en chantage. Dank zij haar ongeëvenaarde vingervlugheid als zakkenrolster, had het edele paar zich de weelde kunnen veroorloven, de „vacantie” in Spanje door te brengen.

„Het is wel de moeite waard 'n poging te wagen,” antwoordde zij. „Heb je al een plan?”

Duvernez knikte. „Den toegang forceeren gaat niet, het is echter vrij gemakkelijk je op een drukken bezoekdag te laten insluiten.”

Jeannette fronste de wenkbrauwen. „Ze zullen alle vertrekken wel scherp controleeren voor het museum gesloten wordt,” merkte zij op.

„Natuurlijk, maar dat is dan ook het eenige risico dat ik loop,” antwoordde Duvernez. „De rest is kinderspel.”

„De kluis kinderspelgoed?” vroeg Jeannette, met lichten spot in haar stem.

„Zooiets,” stemde hij lachend toe. „Voor een

patroon met pikrinezuur is een kluis niet sterker dan een sardineblik."

"Maar ze zullen de ontploffing hooren," meende Jeannette.

"Als we een stormachtigen nacht voor het experiment uitzoeken niet," zei Duvernez beslist. "Het museum is niet bewoond en de huizen van de suppoosten liggen honderd meter uit de vleugels. Het is te wagen, ik geloof dat we niet veel risico loopen."

Zwijgend liepen zij de Calle de Jeronimo uit. Duvernez werkte zijn plan uit en Jeannette waagde het niet hem te storen. Een gegrinnik deed haar plotseling opzien.

"Het is in orde," zei Duvernez vrolijk en met een opgeruimd gelaat keerde hij naar het hotel terug.

De beruchte misdadiger was de volgende dagen een der trouwste bezoekers van het Prado-museum. Hij slaagde al zeer spoedig in het vinden van een geschikte schuilplaats. In het souterrain bevond zich een magazijnruimte, waar hij zich uitstekend zou kunnen verbergen onder een der vele leeg kisten. Het geluk diende hem als het ware op zijn wenken. De weerberichten voorspelden een hevigen storm en daarvan maakte hij onmiddellijk gebruik om zijn slag te slaan.

's Middags, toen alles tot in de finesses was voorbereid, begaf hij zich naar het museum. Hij bezocht een paar zalen en keerde vervolgens terug. Even voorzichtig als een Indiaan op het oorlogspad, sloop hij naar het souterrain. De weg was veilig en ongemerkt wist hij in het magazijn te komen.

De eerstvolgende uren waren doodelijk vervelend. Maar er kwam toch een eind aan. Een paar maal werd het magazijn betreden door een suppoost, die er iets kwam deponeren of weghalen. En tegen vier uur werd het eindelijk gesloten. Duvernez slaakte een zucht van verlichting; hij beschouwde het plan reeds voor de helft geslaagd.

Weer verstreken de uren in eenzaamheid en verveling. Het werd tien uur, elf uur en eindelijk middernacht. Geruischloos kroop Duvernez uit zijn schuilplaats. De deur was gesloten, maar hij had overal op gerekend. En een minuut later had hij haar reeds geopend en trad hij in de gang.

Het was overal donker en doodstil. Alleen buiten raasde en gierde de storm. Hij bulderde in de luchtkokers en de schoorsteen en vervulde de lucht met het geweld van zijn vernielenden adem.

Duvernez sloop de gangen door. De zaal waarin de kluis was gebouwd bleek gesloten te zijn. Dat was echter geen langdurig beletsel, 'n looper verschaftte hem binnen weinige minuten toegang. Er viel 'n flauw lichtschijnsel door de hoge, getraliede vensters. Het werd nu en dan onderbroken door zwarte wolkenflarden, die als heksen langs den hemel joegen.

Met een scherp blik nam hij het interieur op. De schrijftafels, de kasten en de kluis. Zij was nog van ouderwetsche constructie en lang niet bestand tegen de vernielende kracht van een matige explosie. Duvernez bracht de kleine patroon in het sleutelgat. Hij klemde het slagkwikpijpje eraan vast en verbond daar een touw aan. Toen haalde hij zonder zich te overhaasten alle gordijnen af. Hij vouwde ze op en stapelde ze rond het sleutelgat, om het geluid van de ontploffing te dempen. Alles was voor de operatie gereed.

Met het eind van het touw in de hand liep hij naar den uitersten hoek van het vertrek. Hij trok

krachtig het slagkwikpijpje af. En tegelijk klonk er een doffe knal. Er braken een paar ruiten, waarvan de scherven kletterend naar beneden vielen. De vloer trilde en de kluis scheen zich als het ware los te willen rukken uit den muur. Maar terstond was alles weer stil.

Bleek stond Duvernez in zijn hoekje gedrukt. Hij wachtte af. In zijn vuist hield hij een parabel-lum, vastbesloten om zijn vrijheid op leven en dood te verdedigen. Maar niets liet zich hooren. Geen voetstap en geen ongewoon gerucht. Alleen de storm raasde nog door.

Met een grijns om zijn mond liep Duvernez naar de kluis. De deur liet zich gemakkelijk opentrekken, de ontploffing had het heele slot vernield. Hij stelde een haastig onderzoek naar den inhoud in. Enkele gouden voorwerpen stak hij vlug in zijn zak. En tegelijk tastte zijn andere hand naar den „traan van den Moor".

Het kleinood was in een etui geborgen. Zelfs bij het matte schijnsel der maan flonkerde de diamant met duizenden zonnevonken. Maar hij vertoonde zich toch anders dan in het volle daglicht in de vitrine. De gloed leek onheilspellend en dreigend. Maar Duvernez lachte er om. Hij was niet bijgeloofig en de „traan van den Moor" kon hem geen ander kwaad berokkenen dan een vrijheidsstraf, als hij soms te onvoorzichtig was. Maar voor dat laatste bestond geen kans, hij had niet vergeefs den naam van de geslepenste Parijsche jongen te zijn.

"Allons," lachte Duvernez zachtjes, „de terugtocht zal zooveel moeilijkheden niet opleveren."

Het ging nog gemakkelijker dan hij gedacht had. Zonder veel inspanning gelukte het hem de buiten-deur van binnen te openen. Op de binnenplaats liet zich mensch noch dier zien. Van het Museo Naval klonken drie heldere klokslagen. Duvernez sloop in de schaduw van de muren de plaats over. Met een sprong zat hij op een hek en het volgende oogenblik liep hij, zonder zich te haasten, naar zijn hotel op het Puerta del Sol. Duvernez was in de wolken, hij had in een nacht 'n miljoenenfortuin bemachtigd.

Zij zaten tegenover elkaar in de kajuit van de „Espana F X". Het was zeven uur in den morgen, het vliegtuig zou onmiddellijk vertrekken. Het douane-onderzoek had geen moeilijkheden opgeleverd; de diefstal was nog niet bekend en daarenboven had Duvernez zijn kostbaren buit gewoon in zijn broekzak gestoken.

De piloot had al eens een paar maal bezorgd naar de lucht gekeken. De storm was gaan liggen, maar de jagende wolken deden vermoeden dat het in hogere regionen nog niet pluis was. De havenmeester wisselde een paar woorden met den piloot en met blijkbaren tegenzin kroop deze in de cabine.

De propeller sloeg duizelingwekkend snel in het rond. Het vliegtuig taxiede over het veld en verhief zich van den grond. In weinige seconden tijds was het op de gewenschte hoogte.

Duvernez en zijn vrouw keken elkaar eens aan. Zij waren beiden bleek, maar in hun oogen lag een triomfantelijke blik. „Geslaagd," zei hij met heesche stem. „En over een paar uren veilig in Parijs."

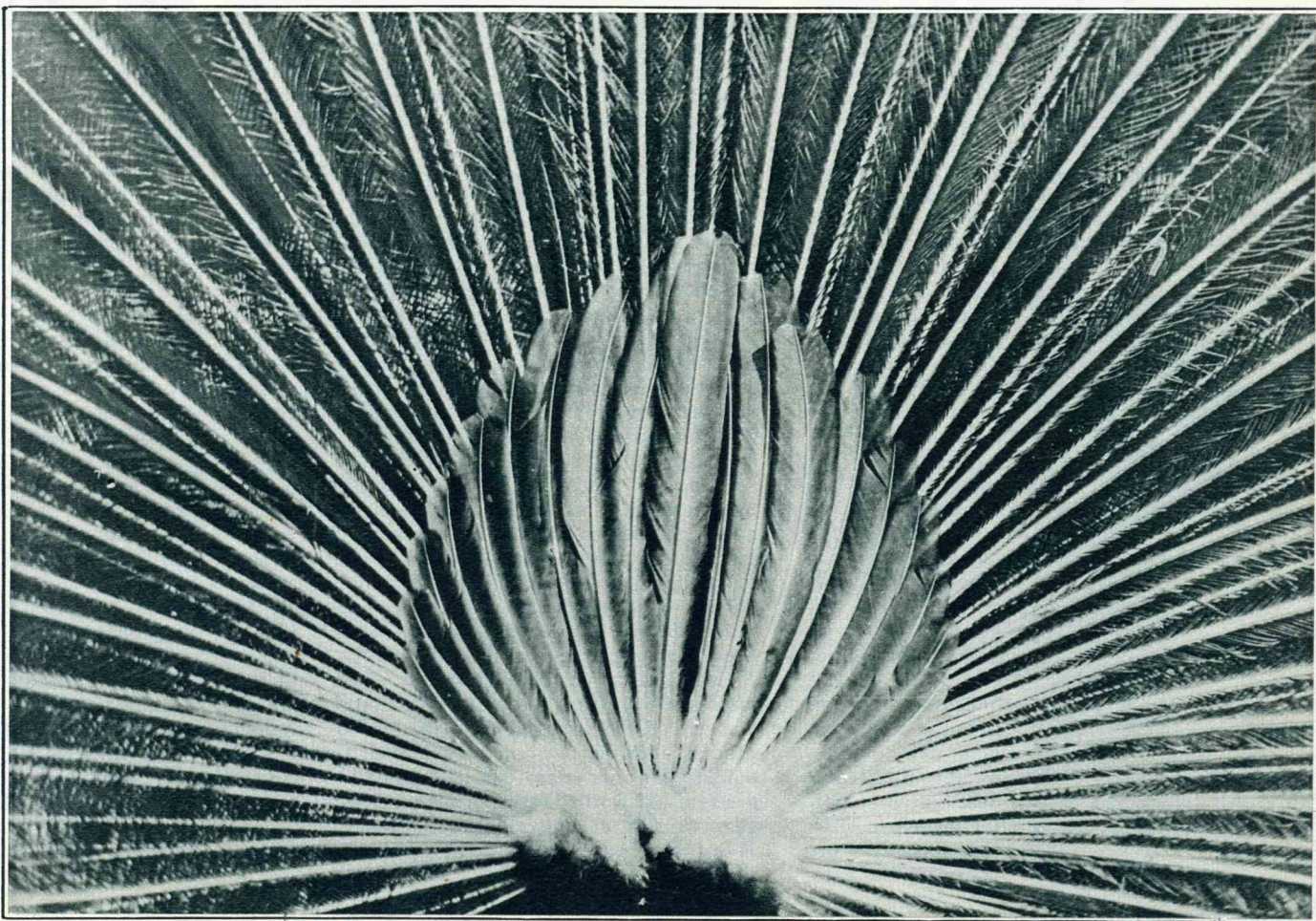
Jeannette knikte hem lachend toe. Zij wilde iets antwoorden, maar plotseling sloot zij den mond. Het vliegtuig rukte en trok alsof het werd vastgehouden. Zij zagen den piloot krampachtige bewegingen maken. Het toestel dook met den kop naar beneden en stak vervolgens den neus weer steil de hoogte in. Plotseling draaide het een kwart slag uit den koers. Weer dook het naar beneden, nu heel snel.

Het viel. . . „Een vrille," gilte de piloot. Hij greep naar zijn parachute. „Spring!" schreeuwde hij wild.

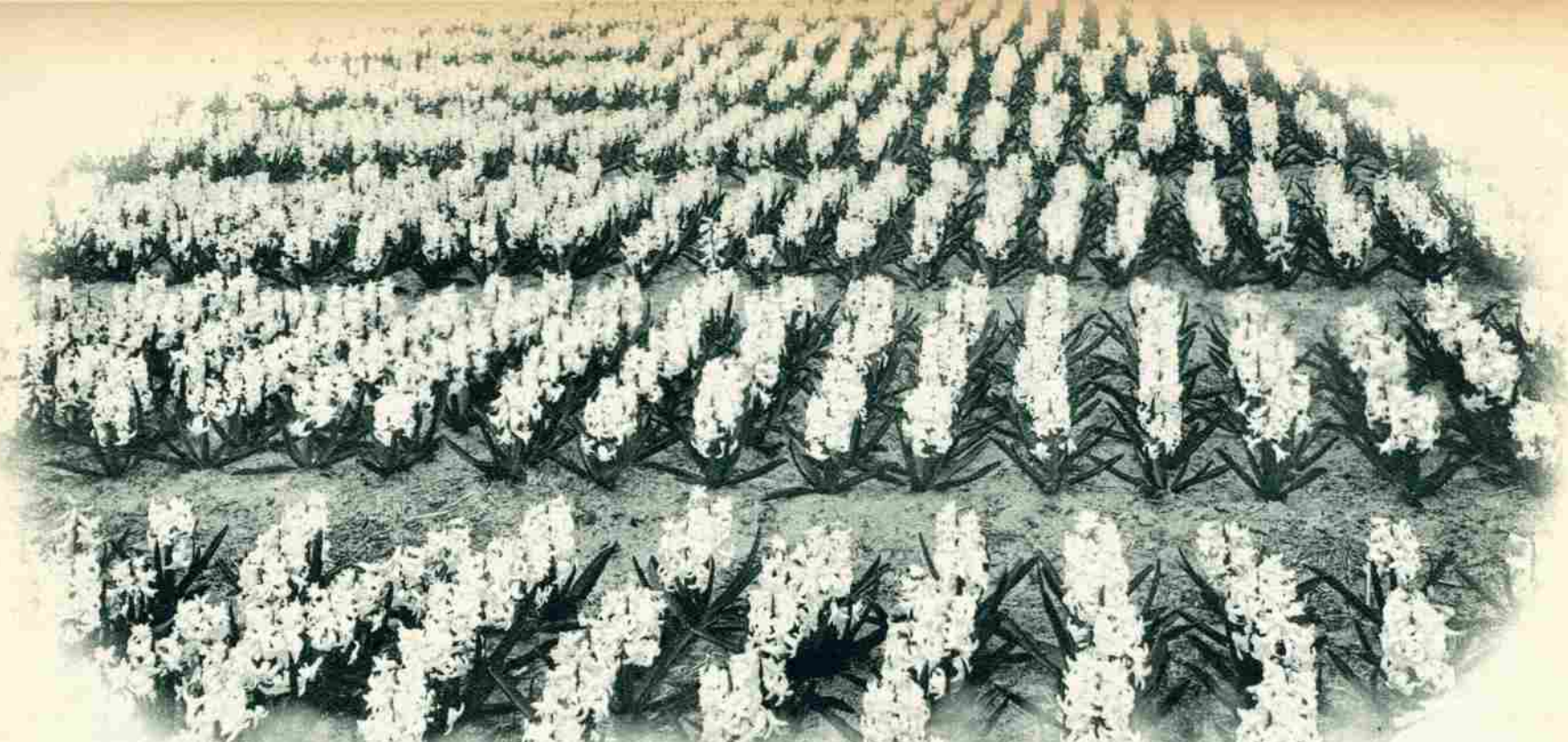
Duvernez was opgesprongen. Jeannette viel op haar knieën en gilte. Maar hij verloor geen oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest. Met een snelle beweging had hij Jeannette de parachute onder de armen vastgehaakt. Zelf deed hij eveneens. Hij sleurde Jeannette mee. Maar het was reeds te laat. Hij zag den piloot springen en tegelijk sloeg het toestel tweemaal achtereen over den kop. Het suiste met de snelheid van een vallende ster naar beneden en het volgende oogenblik sloeg het te pletter op een versch geploegden akker. . . .

Toen de doodelijk ontstelde piloot, bijgestaan door een menigte boeren, een kwartier later aanving met de opruiming van het wrak, haalde hij onder de puinhoopen de onherkenbaar verminkte lichamen van zijn twee passagiers te voorschijn. Tusschen hen in lag een flonkerende diamant van stralende schoonheid, in welks facetten duizenden zonnevonken dansten. . . .

„Een noodlottig ongeluk," heette het in de kranten. Maar de speciale bewaker van den zeldzamen diamant verzekert aan elken bezoeker van het Prado-museum, dat „El ultimo suspiro del Moro" de ramp veroorzaakt heeft. . . .

De keerzijde: de pauzeveeren tijdens 't pronken van de achterzijde gezien.

DE LENTE IN HUIS IN DEN WINTER

Een der meest aantrekkelijke liefhebberijen voor den plantenliefhebber is, om diep in den winter, in den donkersten tijd des jaars, als de geheele natuur nog sluimert, de boomen nog kaal zijn en de aarde nog te kil voor plantengroei, in huis onze hyacinthen in bloei te brengen.

Het is een bijzondere eigenschap van de hyacinthen, producten van den vaderlandschen bodem, om in den winter de hoopgevende lente binnen onze kamers te brengen. Geen dure plantenkas heeft men er voor noodig; in elke woning, ook in de allerkleinste, kunnen hyacinthen in bloei gebracht worden, als men slechts luistert naar de raadgevingen van deskundigen.

Mislukken is zoo goed als uitgesloten, maar dan moet men niet doen zooals zoovelen, en de hyacinthen al in het licht zetten, als de neus nog maar enkele centimeters ontwikkeld is! Al zijn de wortels flink ontwikkeld, al hebben ze den bodem van het glas bereikt, als de neus nog niet lang genoeg is, dan mag de hyacinth nog niet in het licht.

We bestellen dus hyacinthen voor glazen! Het is gewenscht dit er uitdrukkelijk bij te voegen, opdat u mooie, gladde bollen geleverd worden, welke goed passen in het glas, dat u voor de cultuur bestemd heeft. Er zijn tal van Hyacinthen, welke zich voor de cultuur op glazen leenen en daarom is het het verstandigst, dit aan den leverancier over te laten en hem eenvoudig kleuren of wat dan ook op te geven. Bovendien is het gewenscht om bij uw order op te geven, dat u de hyacinthen liefst in volgorde in bloei wenscht te hebben. De eene verscheidenheid kan b.v. eind

Januari al bloeien, een andere pas in Februari, etc. Hebben we op al deze dingen bij onze bestelling gelet, dan wachten we de bestelde bollen af. Komen ze op een tijdstip, nog te vroeg om op te zetten, bewaar ze dan op een zeer koele, droge plaats. Vooral niet warm leggen!

Zorg tevens voor glazen. Ge kunt de bekende hyacinthenglazen nemen, maar ook kunt ge u met allerlei andere glazen of potten behelpen, b.v. jam-potjes, als het voorwerp maar stevig staat en van boven niet te wijd

is, zoodat de bol in het water zakt. Is de bol ten slotte toch te klein, dan kan men met een stukje bordpapier, waarin men een kleinere opening snijdt voor den bol, ook zijn doel bereiken.

Men ziet, het in bloei brengen in de kamer van hyacinthen op glazen is uiterst eenvoudig en het brengt geen kosten mee.

We houden ons nu eerst even met de hyacinthenbollen bezig en ontdoen ze van losse, verdroogde huidschilfers, welke er bij hangen. Echter niet meer dan die losse schilfers. Daarna maken we den bodem schoon d.w.z. we nemen het stof of vuil, dat dikwijls in de holte van den bodem achterblijft, weg, opdat dit ons later geen parten speelt. Vervolgens nemen we een zacht schuurtje en vegen hiermede alle stof van den bol. Zijn we zoover, dan komt de bol op het glas te staan, en kan het bijvullen met water beginnen. We tillen den bol even op en vullen het glas dermate met leidingwater, dat het water nog 2 à 3 m.M. van den bodem van den bol afblijft. We houden den bol zoo droog mogelijk!

Men begripe ons dus goed: het water mag den bodem van den bol niet raken, maar toch moet het zoo dicht mogelijk den bol naderen. Is er te veel ruimte tusschen bol en water, vooral in den beginne, dan duurt het wortels vormen des te langer, terwijl men ook veel kans maakt op een onregelmatige ontwikkeling, doordat de wortelkrans niet gelijkmatig vochtig wordt.

We zetten nu onze glazen met bollen in een donkere, droge en vooral koele ruimte. Zet nooit de glazen in de gestookte huiskamer in een kast, want daarin is het te warm. In een frisschen kelder kan men een kist plaatsen, hierin de glazen zetten en het geheel met planken afdekken, opdat alles goed donker is. Wel moet er aan den donkersten kant een kleine opening zijn voor ventilatie. De beste tijd voor het op glazen zetten is October.

Hebben we geen kelder, dan in een donkere kast van een ongestookte kamer. 's Nachts zetten we dan de deur open voor luchtverversching, maar 's morgens moet alles weer donker zijn.

Staan de hyacinthen op een goede plaats, dan hebben we niets anders te doen, dan af en toe zoodoorgoeds iets water bij te vullen, en mocht het water vuil worden, dit te ververschen. Dit gaat heel gemakkelijk door het glas schuin te houden en den bol iets op te lichten. Den bol er geheel uitnemen raden we niet aan, omdat men de wortels zonder breken moeilijk weer in het glas krijgt.

Ga vooral af en toe eens kijken en zie naar het interessante proces, dat zich in de donkere ruimte afspeelt. Eerst kronkelen de wortels als zilveren draden door het water en vlijen zich rond den bodem van het glas; daarna begint de neus te groeien. Hij wordt langer en dikker; en in Januari gaan we zien, of de hyacinthen in het licht mogen.

Dat mag pas dan, als de bloemknop geheel uit den bol is.

Hoe weten we dat? Door den neus voorzichtig tusschen duim en vinger te betasten. Is de bloem-

knop n.l. boven den bol, dan voelt men tusschen knop en bol een kleine holte. Is de bloem in dit stadium, dan mogen de glazen met bollen gerust in het licht en in de warmte!

Wie zich zelf door betasten van den neus niet overtuigen kan, raden we aan, de hyacinthen toch niet in het licht of in de warmte te plaatsen als de neus niet minstens 6—8 c.M. lang is. In zoo'n geval lijkt het ons noodig de eerste dagen de bollen niet voor het venster, doch in meer getemperd licht te plaatsen.

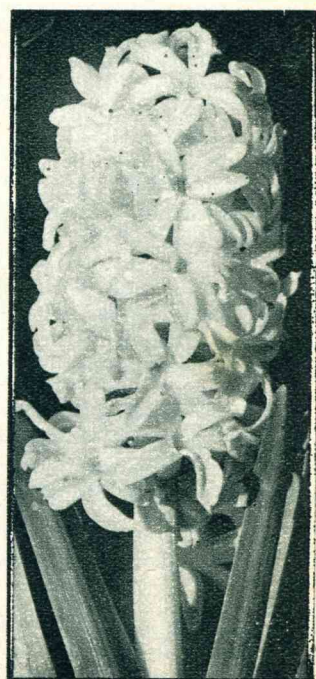
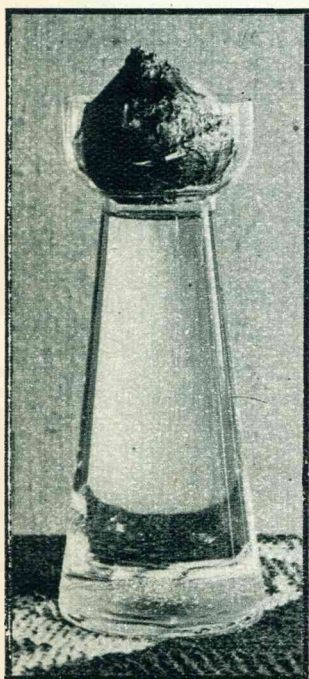
We herhalen echter, *zet uw bollen nooit te vroeg in het volle licht*, doch laat ze liever een paar dagen te lang in het donker. Bijna 90 % van de mislukte hyacinthen zijn te vroeg in het licht gesteld! Volg de natuur! Ook daar ontwikkelt de hyacinth in de donkere, koele aarde de bloem, maar pas als de neus boven de aarde komt, wijken de bladeren opzij. Welke temperatuur mag er in de kamer heerschen? Dat luistert niet zoo nauw, als de hyacinthen lang genoeg in het donker gebleven zijn. Een temperatuur van 65—70 gr. Fahr. kan zonder bezwaar gegeven worden. Vul geregeld het water in het glas aan!

Nu komt de belooning voor onze zorgen. De neus, zoo geel als saffraan toen we het glas uit het donker haalden, wordt zienderoogen groen, eerst zacht en teer, na drie dagen helder groen. Spoedig laten de bladeren los, wijken uit om den bloemknop door te laten! De nagels (de afzonderlijke bloempjes van de hyacinth) zitten eerst plat tegen elkaar gedrukt, doch weldra worden ze dikker, dringen elkaar op zij en de onderste nemen 'n horizontalen stand aan. Weldra volgen de andere; 't is een

gehoeven om te zien, hoe de intensiteit van de kleur toeneemt, naarmate de nagel op openspringen staat. Eindelijk is het groote gebeuren daar, de nagels zijn geopend en een heerlijke geur, 'n voorjaarslucht, hangt in de kamer. Steeds mooier wordt de hyacinth en dagen lang achtereenvolgend wordt zij door alle huisgenooten bewonderd!

Volgend jaar hebben we weer hyacinthen op glazen, nietwaar?

J.F.CH. DIX.

Waarschuwing!

Speciaal voor gloeilampen geldt:
goedkoop is duurkoop.

Het „voordeel“ van enkele dubbelrijes
wrijfverschil van z.g. „goedkope“ lampen,
in vergelijking met het Philips kwaliteits-
product, kan U **Gulden** aan extra
stroomverbruik en lichtverlies kosten.

Van de waarheid derzer bewering
kunt U zichzelf overtuigen, door bij
ons een gratis demonstratie met den
Philips photometer aan te vragen.

Dan zal U tevens worden aangetoond,
dat de nieuwe Philips „**Pi-Arlita**“
opnieuw tot 20% economischer is.

N.V. Philips'
Gloeilampenfabrieken.

Hebt Ge Uw belofte
gehouden?...

Bleven die handen, waar hij destijds zoo dol op
was, ook werkelijk zoo mooi en teer als hij ver-
achtte? Laat U niet toe, dat Uw handen haar natuur-
lijke charme verliezen. Dat kan zoo licht gebeuren
door de huishouding, beroep, sport of ruw weer. Nu
echter bestaat er een middel, dat bij een dagelijksche
behandeling van slechts enkele minuten Uw handen
steeds glad, wit en mooi houdt. Kaloderma-Gelee is
het speciale middel voor het verzorgen der handen.
Het behoedt ze met volkomen zekerheid voor rood of
ruw worden, ook, wanneer ze vaak aan ruw werk of
weer en wind worden blootgesteld. Het houdt Uw
handen jeugdig en teer en maakt reeds aangetaste
huid gedurende den nacht weer zacht en soepel.

★ *Probeer U eens het volgende: Wrijf U — steeds na
het wasschen, zolang de huid nog vochtig is — een
weinig Kaloderma-Gelee op den rug van de hand, de
gewrichten en de vingers. Masseert en kneedt U flink
een minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop
hiervan de huid het gelee volkomen heeft opgezogen
en reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder
en elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelee
's nachts werken en let U eens op het resultaat!*

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE
ter verzorging der handen

In tubes f —,20, f —,35 en f —,60

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

Koopt geadvertende artikelen!

Napoleon!
sprak:

„Kleine geschenken onder-
houden de vriendschap“. En hij gaf den marschalk
Lefebvre, na de verovering
van Danzig in 1807, een
pakje „Danziger Schoko-
lade“ cadeau met een be-
drag van honderdduizend
thaler. In 1933 zou de groo-
te keizer hebben kunnen
volstaan met een bus

DROSTE'S
VERPLEEGSTER CACAO
ALTUD WELKOM!

Verloofde prijzen	
1/1 Kilo	f 2.—
1/2 „	f 1.10
1/4 „	f 0.60
1/10 „	f 0.28

Speelt plaatjes voor het album „Bali“.

**Uw schitterend
blanke tanden**
zullen altijd en overal bewon-
dering wekken, als U ze regel-
matig verzorgt met **PASTOL**.
PASTOL neemt allen aanslag
weg en maakt de meest
verkleurde tanden in korten
tijd weer hagelwit en - wat
nog meer zegt - houdt ze
gaaf en gezond.
Ook in tuben verkrijgbaar.
Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

BOLDROOT'S
Pastol
maakt Uw tanden blank

SCHERK
PARIS NEW YORK

**Blond?
Brunette?**
De voorkeur heeft
de **mooie**
vrouw!

De haren, blond, bruin of zwart, het
goed gevormde kapsel, het aardige
hoedje, zij vormen slechts de om-
lijsting voor de eenige hoofdzaak:
Het gezicht. De levende uitdrukking
van ons innerlijk, trekt den blik tot
zich, magnetisch, zoo men kunnen
zeggen. Verzorg het goed, zoodat
het mooi wordt en mooi blijft.
Scherk Face Lotion helpt daarbij.
Wrijf het gelast — minstens 's
morgens en 's avonds — erme af.
De huid wordt er voortreffelijk van,
zacht en zuiver. Meesters — hoe
onaangenaam is reeds het woord —
zijn verdwenen. Is de huid te droog,
dan ontstaat een sterker prikkeling.
In dat geval, maar ook slechts dan,
moet U met enkele druppels Scherk
Facial Oil masseren. Scherk Face
Lotion is slechts echt in origineele
flacons met opschrift Scherk.

Scherk
Face
Lotion

Wie een f5 ct. postzegel stuurt aan
de Firma S. Blindeman & Co.,
v. Baerlestraat 89, Amsterdam, ont-
vangt een proef. Verzoek echter
naauwkeurige opgave van adres.
Per flacon 0.75, 1.20, 2.10, 4.50.

D.D.V. klopt D.T.V. met 3-1. Spelmoment uit deze match. Een aanval der bezoekers welke geen resultaat heeft.

Sport van de Week

Door een 5-4-overwinning van Ajax op V.S.V. hebben de roodwitte Meerbewoners ook met dezen concurrent afgerekend. Misschien is „afgerekend” hier wel een min of meer te duur woord, daar de cijfers voldoende illustreeren, dat Ajax van de Velser club niets cadeau heeft gehad. V.S.V. speelt een stevige partij voetbal, doch het ware onzin te beweren dat de Velseroorders het speciaal van deze stevigheid moeten hebben. Er zit spel in het roodwitte team van IJmuiden-Oost en dat hierbij de stevige body's den spelers zoo nu en dan diensten bewijzen, kan het team slechts ten goede komen, mits alles bij het geoorloofde blijft. Dit was Zondag tegen Ajax absoluut het geval. V.S.V. is met eere gesneuveld, had bijna nog een gelijk spel uit het vuur gesleept, terwijl Ajax toch een behoorlijken voorsprong had. Wij zijn er van overtuigd, dat de V.S.V.'ers het, ondanks deze nederlaag, elke leidende ploeg in afd. I geducht lastig zal blijven maken.

In afdeling II heeft Stormvogels den kop genomen door een kleine overwinning op Excelsior. Hoe lang de Vogels zich daar in de hoogte zullen handhaven, dient te worden afgewacht. De clubs zijn in deze afdeling zoo volkomen aan elkaar gewaagd, dat er niets, maar dan ook absoluut niets te voorspellen valt. Een feit is het, dat de Vogels heel wat minder spelen dan tijdens het vorige seizoen. Dat zij niet tegenstaande dit toch

Een spannende strijd (4-3) tusschen Westerkwartier en Blauw Wit. Hevig korfbalgevecht voor den korf van Blauw Wit.

aan den kop gaan, pleit niet voor het spelpeil in afdeling II.

Van de tweede-klassers heeft Bl. Wit een punt verspeeld, door in Bloemendaal tegen de club van dien naam gelijk te spelen. Daar Bloemendaal reeds sinds jaar en dag de gewoonte heeft om thuis kampioenscandidaten een kopje kleiner te maken, kunnen wij hier verder wel over zwijgen.

A.F.C. klopt H.R.C. met 6-3. Een eigenaardig moment uit deze ontmoeting. Volgens velen was de bal bij het eerste doelpunt van A. F. C. de doellijn niet gepasseerd. Op het moment dat de Hieldersche back hier schijnt weg te werken, was dit volgens deze foto ook niet het geval.

Een spannende „derby” D.W.S. — Zeeburgia (2-1). Moment uit deze ontmoeting voor het doel der Zeeburgianen.

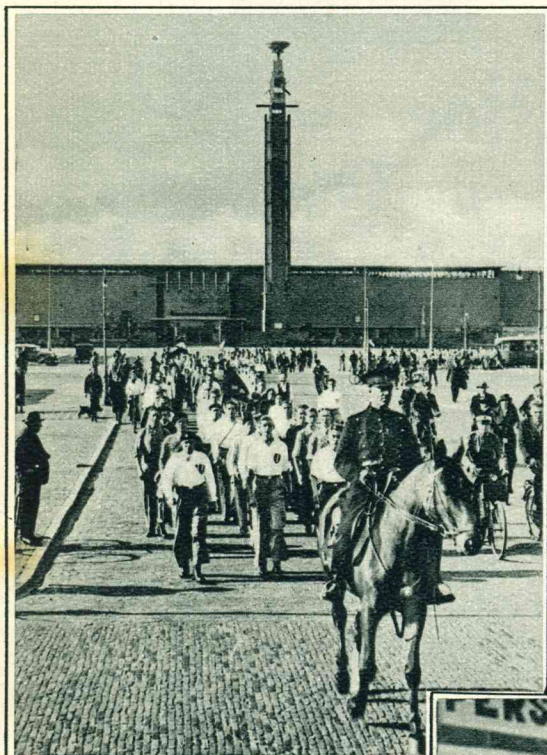

R. C. H. lijdt weer een nederlaag. Zondag werd met 3-6 van K.F.C. verloren. Moment uit den strijd voor het Zaansche doel.

De groote voetbalstrijd Ajax-V.S.V. (5-4). Het moment, waarop Mulders op fraaie wijze den verblufften doelman v. d. Windt voor de 3de maal passeert.

langstelling van geheel korfballend Amsterdam gericht was, is gestreden. Een zeer groot aantal toeschouwers was getuige van een kamp, waarin het spel over het algemeen niet tot die hoogte gekomen is, als men redelijkerwijze van deze twee best spelende ploegen had mogen verwachten. De oorzaak hiervan ligt voornamelijk in het feit, dat de zenuwen spelers en speelsters danig parten speelden, waarvan vooral de Westerkw.-ploeg veel last had. Het resultaat van deze derby tusschen de twee populaire buurtclubs was een 4-3-zege voor de roodbroeken, die hierdoor ten derden male bewezen niet zoo spoedig uit het veld geslagen te zijn, daar zij ook nu weer met de rust een leelijke achterstand noteerden (1-3). Al met al is de strijd om de hoogste plaats voorloopig ten gunste van Westerkwartier beslist, doordat zij momenteel op Blauw Wit en op Koog-Zaandijk een voorsprong van 2 punten hebben. Een zeer schotvaardig Swift verpletterde

De 30 K.M. wandelmarsch van de K.N.A.U. in de hoofdstad. Start der deelnemers bij het Stadion.

Blauw Wit scoorde eerst in de laatste paar seconden den gelijkmaker, na zelfs met 0-2 te hebben achtergestaan. Daar Velox eveneens een veertje liet, is de verhouding tusschen dit tweetal ongewijzigd gebleven. T.O.G. en V.V.A. kwamen van hun uitreizen beide met een nederlaag terug. Vooral de roodzwarten zullen snel en goed uit een ander vaatje moeten gaan tappen.

In de andere afdeling werd de „derby” D.W.S.-Zeeburgia met 2-1 door de gastheeren gewonnen. Z.V.V. haalde het stoute stukje uit om West Frisia in eigen huis te kloppen, zoodat D.W.S. en Z.V.V. thans een aardigen voorsprong op de andere clubs hebben gekregen, die elkaar om beurten afmaken.

A.F.C. won hier de belangrijke match tegen H.R.C. met groot verschil, zoodat de Wadewegbewoners nu een aardigen voorsprong op H.R.C. hebben gekregen, dat met vier gespeelde en evenveel verloren wedstrijden, in deze afdeling een heel poover figuur slaat.

De groote match Westerkwartier-Blauw Wit, waarop de be-

Druk op de V.S.V.-veste. Spelmoment uit den wedstrijd Ajax-V.S.V. Volkers maakt een knieval voor Van der Windt, die echter al zijn aandacht aan den bal schenkt.

D.V.D. maar eventjes met 11-1 en het ziet er naar uit dat Swift ook nog een hartig woordje gaat meespreken. D.T.V. is dit jaar buitengewoon ongelukkig; hoewel bijna gedurende den geheelen wedstrijd tegen D.D.V. in de meerderheid, moest zij tenslotte toch met 3-1 het onderspit delven. Het was anders een allesbehalve prettige vertooning en een der D.D.V.-spelers moest door den arbiter zelfs het recht tot verder meespelen onzegd worden.

De hockeywedstrijd 't Gooi-Amsterdam (1-1). Kiekje uit dezen spannenden strijd, waarin de Amsterdamers met een gelijk spel genoeg moesten nemen

In het Sportfondsenbad werden zwemwedstrijden gehouden ten bate van Bazes (Bijstand aan ziekenhuizen en Sanatoria voor alle gezindten). Op onze foto overhandigt de humorist Tummers, die belangeloos medewerkte, bloemen aan Willy den Ouden (links) en Truus Klapwijk, de beide uitstekende Rotterdamse zwemsters

„TERRA“
„terra“

Kannertegen
zit weer vol
NIEUWS
van
Everlasting

*Hij herhaalt één van de namen,
die hij vandaag in allerlei
geestdriftige toonaarden heeft hooren
opnoemen. De namen van de nieuwe
Everlasting kleuren. Nieuwe, donkere,
warme modekleuren, die alleen Ever-
lasting heeft. Echte Trolasol-kleuren.*

*Dus wasch- en zonecht!
Vraag naar Everlasting's fijne terra-
cotta tint, vóór U een nieuw werkstuk
op de pen neemt!*

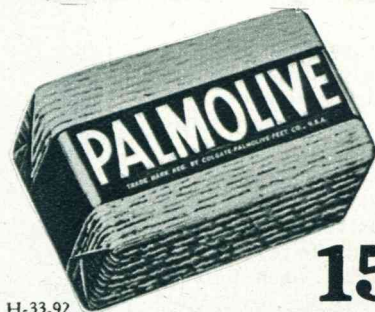
Everlasting
KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren, Indanthren-geverld, volgens het „TROLASOL“-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt.
Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongeblect“ - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

**Hoe
eenvoudig
en hoe
doel-
treffend!**

Om de natuurlijke bekoorlijkheid
van Uw gelaat te beschermen, is
niet anders noodig dan het regel-
matig gebruik van een zuivere,
verzachtende zeep. Aan deze
eischen voldoet Palmolive vol-
komen; de olijf- en palmoliën die
in rijke hoeveelheden bij haar
samenstelling worden gebruikt,
houden de huid blank en soepel.
De poriën worden grondig gerei-
nigd, de huid leeft op en her-
neemt binnen korten tijd de fris-
sche, charmante teint der jeugd!

H-33-92

15 ct.

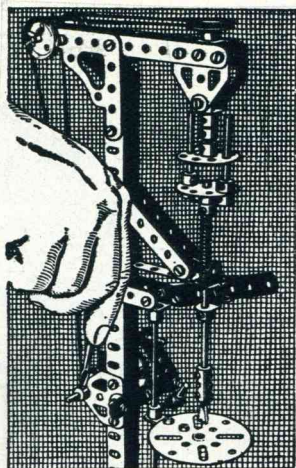
Zijt gij reeds abonné van
dit blad?... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

AMATA

Gevuld met
heerlijke
caramel,
amandel en
gember.

RINGERS
Let op den naam!

Nu is het Meccano-tijd!

Iedere moderne jongen houdt van
Meccano. Hij bouwt graag werkende
modellen van machines, bruggen, auto's
en honderden anderen. Hij wil uitvinden
en bouwen met Meccano. Hij wil met
zijn vriendjes wedijveren in het mooiste
spel voor jongens.

Geef Uw jongen met St. Nicolaas of
Kerstmis een Meccano-doos en bezorg hem
de mooiste, leukste en meest vermaka-
lijke liefhebberij, die mogelijk is.

In elken goeden speelgoedwinkel verkrijg-
baar van fl. 0.75 tot fl. 2.20.

GRATIS VOOR JONGENS

Een mooi Meccano boek. Het staat vol
met schitterende afbeeldingen en
interessante bijzonderheden. Ons depot
voor engros zal Uw zoon een gratis
exemplaar sturen in ruil voor de namen
en adressen van drie van zijn vriendjes

Voor engros:

HAUSEMANN & HÖTTE (Afd. 35)
Kromboomssloot 59, AMSTERDAM.

MECCANO

MECCANO LTD., Liverpool, ENGLAND.

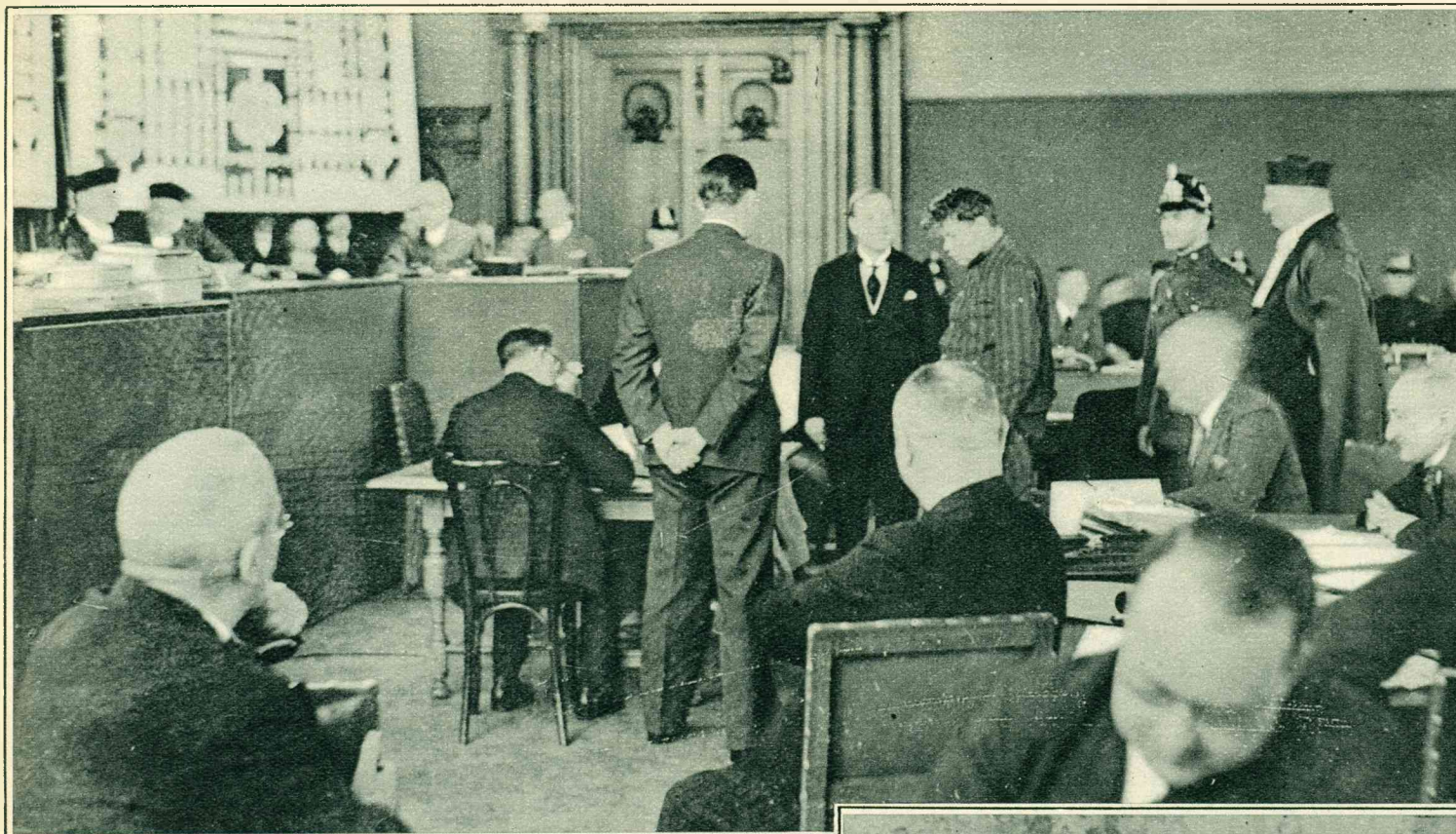
ADVERTEERT IN DIT BLAD

LIJDERS AAN ASTHMA

Boom's Astmapoeder geeft bij inademing
direct verlichting bij Asthma en daar-
uit voortkomende Borstbe-
nauwdheid en Borst-
beklemming

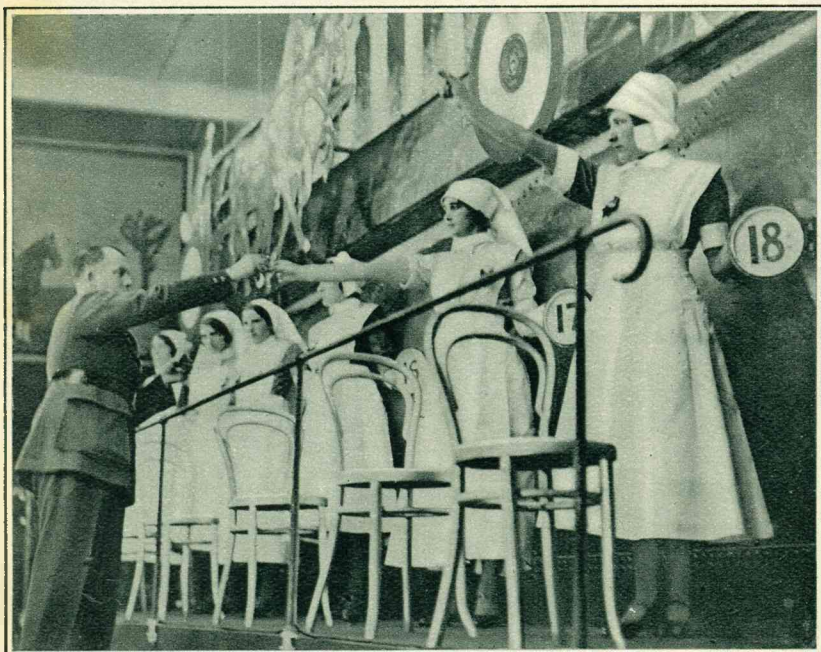
BOOM'S ASTHMAPOEDER

Alleen echt
met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à f1.25 per groote doos.

Voor het eerst sinds langen tijd hief de hoofdbeklaagde in het Rijksdagbrandproces Marinus v. d. Lubbe 't hoofd op. Een der getuigen Graaf Helldorff snaauwde hem toe: „Vooruit, kop op” — tot groote vreugde van de aanwezigen zag v. d. Lubbe inderdaad op. Dit oogeblik wist de fotograaf te „snappen”.

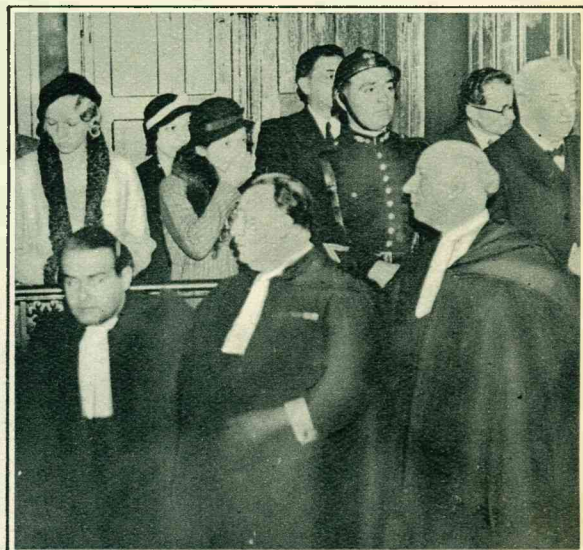
Dimitroff en v. d. Lubbe op de plaats, waar eens de tribune van den voorzitter van den Rijksdag stond. De eerste was een en al activiteit tijdens het onderzoek op de plaats van den brand, de andere toonde niet de minste belangstelling.

De trekking van de Iersche Swoepstake geschiedde onder groote belangstelling. De commissaris van politie van Dublin roept de eerste nummers af.

Aan het graf van den uitvinder Alfred Nobel, te Stockholm, den man die het dynamiet en den Vredesprijs uitvond, had een herdenkingsplechtigheid plaats.

Voor de rechtbank te Bouches du Rhones begon het proces tegen de gezusters Schmidt en den advocaat Sarraut, die om verzekeringsgelden machtig te worden, verschillende personen hebben vermoord. Naast den gendarme de beklaagden.

Buitenlandsch
Nieuws

HERFSTLICHT IN DE LEIDSCHESTRAAT